6

rozsévač rozsievač

jún/červen
2020
ročník 89

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Vícegenerační bydlení

Nečakané zmeny

Bůh všech generací

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč víc generací spolu?

„Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky tvé paže“ (Ž 71, 17–18).

Bohoslužby trochu jinak

Ve čtvrtek 12. března 2020 se naše republika ocitla v nouzovém stavu a tento den hodně změnil situaci v církvi. Den před tím jsme měli ještě biblickou hodinu. Po jejím skončení jsme ještě povídali skoro dvě hodiny, netušíc, že následující den bude všechno jinak. Tak trochu jako správný kazatel jsem si přál mít více lidí na biblické, netuše, že mi od zítřka bude vzato i to, co jsem měl. A přesně to se stalo. Najednou jsme museli oznámit, že se veřejné bohoslužby konat nebudou. Nouzový stav!

A právě tato skutečnost v nás vyvolala otázky: „A co teď? Jak dál?“ Slovo „on-line“ se začalo objevovat více a více. Jak ale můžeš mít bohoslužby on-line? Sice jsme před tím vysílali audio on-line, ale to bylo pro nemocné. A nyní jsme byli postaveni před výzvu, jak v nouzovém stavu dělat církev? Vztahy na dálku? Modlitby na dálku? Kázání na dálku? Bez shromáždění lidí?

Musím se přiznat, že jsem se ze začátku cítil provinile, že jsem nebyl dostatečně vděčný za počet lidí, který se dosud bohoslužeb zúčastňoval, chtěl jsem víc a teď nemám nic.

A tak jsme se začali více soustřeďovat na bohoslužby v rodině. Každý večer jsme měli svoji hodinku, někdy i více, kde jsme se modlili, sdíleli a prosili Pána o milost pro svět a řešení pro danou situaci. Postupně jsme v naší rodině pochopili význam verše: ***„Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit“*** (Ž 84, 5).

My bydlíme nad modlitebnou, takže skutečně do modlitebny v nouzovém stavu můžeme jenom my. Jelikož nás je pět, rozhodli jsme se nouzový stav použít k tomu, abychom přinášeli naději a povzbuzení Božímu lidu. Možná právě pro takovou dobu, jako je tato, máme obdarování, které jsme dostali.

A z touhy nenechat Boží slovo v karanténě se zrodila touha přímého přenosu bohoslužeb audio i video. Po několika dnech příprav techniky jsme spustili premiéru vysílání na Květnou neděli. V pozadí toho všeho, co za 60 minut vysíláme, jsou hodiny práce: Duchovní přípravy, technické přípravy a zkoumání vyladění techniky, zkoušky a také pořádná dávka stresu a vypětí, které ta-

to služba přináší. Samozřejmě, že toto vše se musí odehrát mimo kamery. Učíme se v těchto vodách vysílání orientovat. Ale stojí nám to za to, protože Boží lid si to zaslouží a potřebuje to. Evangelium Ježíše Krista si zaslouží být zvěstováno všemi způsoby a formami, které jsou dnes k dispozici.

A možností máme jako žádná jiná generace předtím.

Z rozhovoru s lidmi ve sboru jsem vnímal touhu po obecenství a kontaktu. A tak jsme založili Skupinu členů a přátel sboru na WhatsApp a tam se navzájem povzbuzujeme a posíláme si vzkazy, informace a povzbuzení.

Po odvysílání biblické hodiny se přesuneme na Skype k biblickému sdílení. Část sboru se připojí k této aplikaci, kde se můžeme i vidět i slyšet. Máme takovou „virtuální kavárnu“ na sdílení, budování vztahů a modlitby.

Nouze nás naučila dělat bohoslužby jinak. V tom jako rodina vidíme svoje poslání, to je přinášet povzbuzení církvi a skrze zvěstování Božího slova je tak evangelium na dosah všem lidem, neboť Bůh si přeje, *„aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“* (1 Tm 2, 4).

N. Lica, kazatel (BJB Karlovy Vary)

Veršík k fotografii Filipa Švarala:
„Kvety sa zjavujú na zemi, čas spevu sa priblížil...“
(Vlp 2, 12)

Lebo na to ste povolaní, pretože aj Kristus trpel za nás zanechajúc nám príklad, aby ste nasledovali jeho šlapaje *I. Petra 2,21*

Dodaná úprava s veršom

Obsah

Bohoslužby trochu jinak....2
Proč více generací spolu?....3
Rodina podle Božího srdce....4
Proč víc generací spolu?
Vícegenerační bydlení....5
Nečekané změny
Bůh všech generací....6
Aktuálne príhovory
Výzva redakce – téma:
Jak ke mně Bůh promlouvá a co mně učí....7
...svedectvá: J. Jackanič /
M. Titěra / L. Počai / M. Horáčková/....8–9
M. Berková / L. Brückner / O. Valenta
Naša krehkosť....8
Zvod „pravovernosti“....9
Minikemper 2020 11
Svedectvo Danky Hanesovej....12
Služba žen
Veľkolepá nádej
Neustále poznávám Krista (Rádio 7)....13
Pravda
Proč a jak více generací spolu?....14
Nádej....15
Žijeme v Boží milosti
Rok 2020....16
Sukulent....18
Zranil tě někdo?
Jediná istota
Nová kniha
Prosba dnešných dní....19
Recenzia / Redakční oznamy a inzerce
E. Böhmerová: Jazvy lásky....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.
Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) +poštovné, prvopředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 6/2020: 7. 5. 2020
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

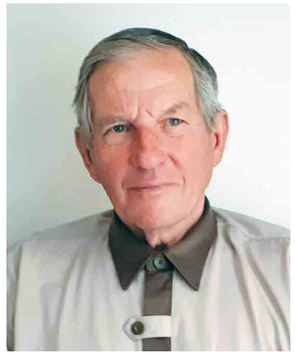

Milan Kern

V minulosti bylo vícegenerační bydlení téměř samozřejmostí, zvláště pro jedno z dětí. Mělo to svoje důvody praktické i hluboce kulturní. Neexistovaly jesle a školky ani důchody a domovy důchodců. Byla silná autorita rodičů a jejich dominantní role se společensky nezpochybňovala. Ne, že by neexistovaly výjimky, o některých se dozvídáme i z Bible. Bylo to např. spekulativní zbavení se závazku péče o rodiče, jak je zmiňuje Ježíš (Mk 7, 11–12), nebo příběh marnotratného syna, který se rozhodl vymknout z autority otce (Lk 15, 11–13).

Většinou však rodiny bydlely i pracovaly společně. Tak to bylo ve starověku i v poměrně nedávné minulosti. Zemědělský „grunt“ i rodinné firmy se společným nebo alespoň velmi blízkým bydlením byly zcela běžné. Ale doba se změnila, podmínky jsou dnes hodně jiné a hlavně se změnili lidé natolik, že dnes spíše slyšíme varování než doporučení společného bydlení v jednom domě. Nebudu teď komentovat společné bydlení již dospělých a výdělečných dětí u rodičů – někdy je to z pohodlnosti a vypočítavosti, jindy téměř z ekonomické nutnosti.

Myslím teď na společné bydlení rodičů a mladé rodiny v jednom domě ve dvou samostatných bytech. Jistě, většinou to z praktických důvodů není možné, ale často se takové řešení ani neumožní. Například většina dnešních budovaných rodinných domů má sice velkoplošný byt, ale jen s jednou kuchyní, kde se nepočítá ani perspektivně s možností bydlení starých rodičů. Proč tento postoj dnešní generace? Především to souvisí s celkovým postojem v naší společnosti.

Proč více generací spolu?

Proč se přizpůsobovat v manželství, ve vztahu k rodičům a k dětem i ve vzájemných vztazích v církvi? Raději se rozejít, i když i rozchod není snadný a je častokrát přímo bolestný. Společný život je vždycky náročný na ohleduplnost, vzájemnou toleranci, respektování, ale především na praktické prokazování lásky.

Kladem společného bydlení dvou generací je veliká příležitost vzájemné služby. Nejde přitom jen o praktickou pomoc například s hlídáním dětí nebo naopak o pomoc zvládat moderní techniku nebo o doprovod k lékaři. Společné bydlení obohacuje o vzájemné pochopení, možnost poučení i růst ve vzájemné úctě, respektu a tolerantnosti. Důležité však je, aby i při společném bydlení s rodiči došlo k tomu, co Bible vyjadřuje slovy: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (1 Moj 2, 24). Žel, u nevyzrálých osobností může společné bydlení přinášet vážné problémy, kterým je lépe se vyhnout a předejít tak velkým konfliktům s možným důsledkem, jako je narušení klidného stáří nebo neshody v manželství.

„...v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe...“ (Fil 2, 3-4).

Ale nutno říct, že většinou se dá takovým konfliktům předejít, pokud alespoň jedna strana je moudrá a snášenlivá.

Společné bydlení ano nebo ne, není přímo věcí biblických principů, je to spíše záležitostí kultury dané společnosti. Ale to, co umožňuje nebo naopak znemožňuje společné bydlení, to již souvisí s biblickými principy.

Bible říká: **„V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu“ (Fil 2, 3–4).**

Rodina podle Božího srdce

Proč víc generací spolu?

Starozákonný text:

„Bože, učil si ma od mladosti a ja dosiaľ hlásam tvoje obdivuhodné skutky. Ani keď zostarnem a zošediviem, neopúšťaj ma, Bože, kým neoboznámim s tvojím mocným ramenom všetky budúce pokolenia“ (Ž 71, 17 – 18).

Starozákonní text:

„Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky tvé paže“ (Ž 71, 17–18).

Novozákonný text:

„Ďakujem Bohu, ktorému slúžim ako moji predkovia s čistým svedomím... Pripomínam si tvoju úprimnú vieru, akú mala už tvoja stará mama Lóis i tvoja matka Euniké a ktorú máš, ako som presvedčený, aj ty“ (2 Tim 1, 3a a 5).

Novozákonní text:

„Děkuji za tebe Bohu, kterému sloužím s čistým svědomím jako moji předkové... Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Euniké a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty“ (2 Tim 1, 3a a 5).

Tri ilustračné fotografie: Vladimír Malý

Bůh nás stvořil ke společnému soužití v lásce, zvláště v rodině. Neznamená to, že naše děti budou po sňatku nutně bydlet s námi, rodiči, v jednom domě či bytě. Bůh je Bohem vztahů. Mám s Ním pevný osobní vztah? V tom případě bych měla přijmout Jeho učení. Kromě jiného nás učí vzájemné toleranci a dávání přednosti jeden druhému. Učí nás nebýt sobecký, nemyslet jen na sebe. Dívat se na své rodiče a prarodiče s úctou, projevovat jim vděčnost. Řeknu si: Kde bych na to vzala čas a sílu? Ale zapomněla jsem, jak se o mě rodiče starali. Pamatujme, že oni na nás čas a sílu měli, ať už jsme se na to v mládí dívali jakkoliv a možná se nám to i nelíbilo. V těsné blízkosti s Bohem nabíráme sílu, pokoj a radost k tomu, abychom jim mohli posloužit v čase jejich stárnutí. Pokud za rodiči nechodím, nevím, čím procházejí, co potřebují. Bůh nás ve svém slově nabádá, abychom se starali o své rodiče. Brání nám v tom snad lenost nebo pohodlnost? Myslíme si, že to nezvládneme a tak před tím raději zavíráme oči? Nekritizujeme snad my, rodiče, svoje vdané/ženaté děti ? Myslíme si, že se bez nás neobejdou? Nevnucuji jim někdy svoje názory? Nesnažím se je směrovat podle svých představ? Nepronáším snad před nimi krátké „neškodné“ poznámky?
Tak, jako k jiným dobrým věcem, ani ke společnému soužití více generací není cesta jednoduchá, ale stojí za to. Může obohatit všechny členy rodiny, pokud budou ochotní nezištně pomáhat druhým a mít je za přednější než sebe. Zní to jako science fiction? Nikdo netvrdí, že se nám to podaří, ale s Boží pomocí je to možné.

Vadí ti, že se musíš dívat na svou babičku, jak se jí třese ruka, když nese lžíci ke rtům? Vadí ti, že ses musel uskrovnit a uvolnit svůj pokoj babičce nabo dědovi? Je to o tom, abychom trpěli a nemohli si nic užít? Nechce se nám poslouchat stále dokola stejné zážitky rodičů, když byli mladí? Dívat se, jak jsou pomalí? Jak nerozumí moderním věcem? Jak nechápou, že dnes je „jiná doba“? Jak bojují s mobilem? Naučil jsem se jen brát a málo dávat? Říkám si, že mám právo žít si po svém a bez starosti o rodiče? Mám své nároky? Zašlapávám svoje svědomí a nechci vidět potřeby rodičů? Nechám si radit od vrstevníků? Jdu obědvat raději jinam, než abych trpěl pohled na staré babiččiny nebo dědovy ruce a tvář? Vadí mi, že má umělý chrup? Bůh s námi má velkou trpělivost a chce nás vést dál procesem našeho posvěcování, aniž bychom si to zasloužili. On chce, abychom se navzájem milovali v různosti. Kdyby chtěl, mohl nás stvořit jako naprosto stejné bytosti, ale On s námi měl a má jiný plán. On mění naše smýšlení a postoje. Necháme se měnit?

Vícegenerační bydlení

Bydlení nové rodiny společně s rodiči v jednom domě je dnes už spíše výjimečné. Jsou v podstatě dva důvody této situace: Pro většinu rodin to z praktických důvodů není možné a pak ani v těch případech, kde by to možné bylo, většinou mladá rodina si takové řešení nepřeje, má z něho obavy.
Je pochopitelné, že v mnoha případech je taková obava opodstatněná, ať již z vlastní zkušenosti, nebo z varovných zkušeností jiných. Ale problém je vlastně podobný jako v manželství – místo toho, aby se manželé vzájemně pochopili a přizpůsobili, raději se rozvedou.
Dovolíme si napsat vlastní zkušenost ze společného bydlení s rodiči manželky. Modlili jsme se s manželkou nejen za naše manželství, ale také i za naše budoucí společné bydlení. Prvních devět měsíců po svatbě jsme bydleli v pronájmu ve skromném pavlačovém bytě, protože v té době ještě nebyl prostor pro společné bydlení s rodiči. Dodatečně jsme si uvědomili, že to bylo nejlepší řešení pro naše první období společného života. Pak jsme tři roky bydleli nejen v jednom domě, ale i ve společném bytě, se společnou kuchyní a obývákem i sociálním zařízením. K dispozici jsme měli dva malé pokojíky, jeden pro nás manžele, druhý pak pro dítě. Jistě, takové řešení bydlení je náročné a vyžaduje vzájemný respekt, přizpůsobivost i jasné určení kdo, co a kdy a také vzájemné modlitby. Jsme vděční za to, že rodiče nebyli panovační, ale ohleduplní, chápaví a vždy byla možná společná domluva. A my jsme byli vděčni nejen za možnost bydlení, ale také za jejich pomoc s dětmi, i za usnadnění práce na stavbě, protože odpadalo případné dojíždění na stavbu. První měsíce našeho společného bydlení byly mimořádně náročné, ne po stránce vzájemných vztahů, ale z toho důvodu, že za provozu jsme prováděli rozsáhlou rekonstrukci společného bytu, kdy jsme řadu týdnů byli bez kuchyně a dokonce i bez toalety. Bylo to však společné dílo nás i rodičů, které nás spojovalo ke společnému úsilí. Jistě, ani oni, ani my jsme nebyli ideální a dokonalí, ale k žádnému vážnému konfliktu nedošlo.
Po dostavění nástavby následovalo společné bydlení v domě, ve dvou samostatných bytech, ale s určitým provázáním topení a údržby. Prakticky to znamenalo rozpočítat náklady na topení a domluvit se, kdo co udělá kolem údržby domu. Nejvíce se však blízké bydlení v jednom domě dotýkalo jiných věcí. Rodiče manželky si mohli užívat blízkost vnoučat a my jsme mohli častěji využít jejich péči o vnoučata a jít i oba do mládeže, do shromáždění, manželka do zaměstnání. Byli jsme vděčni za jejich pomoc, ale nikdy jsme ji nezneužívali. Většinou jsme také společně trávili dovolenou. Bylo to rovněž velkým obohacením pro naše děti, protože na babičku a dědečka jim zůstaly výborné vzpomínky. Později se naše role změnily. To již maminka jako starší vdova potřebovala pomoc, a blízkost bydlení takovou pomoc velmi usnadňovala.
Společné bydlení v našem domě pokračuje, protože ve druhém bytě nyní bydlí dcera se svou rodinou. Máme tři dcery a tak byla také otázka: Se kterou z nich budeme bydlet společně? Modlili jsme se za to a jejich osobní situace se vyvinuly tak, že ke společnému bydlení s prostřední z nich došlo velmi přirozeně, bez pocitů, že bychom ji nějak upřednostňovali.
Jaký je to rozdíl, když s rodinou naší druhé dcery jsme spolu asi 6 krát do roka, ale naše domácí máme tak blízko. Možnost zavést malé vnučky do školky a do školy, vyzvednout je, pomoci s domácími úkoly. Dcera nikdy nemusela zůstat doma ze zaměstnání kvůli nemoci dětí. Vnoučata za námi přicházejí zahrát si společně nějakou hru, popovídat si, a je to i příležitost mluvit s nimi o Bohu. Občas je to i vzájemná naturální výpomoc, např. buchtami, chybějícím kořením nebo nějakou specialitou, kterou ukuchtí náš zeť, společný oběd. Jistě, společné bezkonfliktní bydlení vyžaduje vzájemný respekt, dodržování soukromí, ohleduplnost a vhodnou komunikací. Jsme o generaci starší, v něčem mají mladí odlišný způsob života nebo zařízení bytu, ale to nekomentujeme, řídíme se v těchto věcech zásadou: Jiný neznamená horší nebo lepší, pouze jiný. Mladí vědí, že jsme ochotni jim vždy pomoci, ale pomoc jim nevnucujeme ani ji ničím nepodmiňujeme. Víme také, že dnešní zaměstnání je hodně vyčerpávající a pokud se mladí chtějí zodpovědně věnovat svým dětem, tak je to časově velmi náročné. Proto také úkoly kolem domu si nerozdělujeme půl na půl, ale snažím se udělat co nejvíce.

„Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. “ (Ž 71, 17).

Bydlení v rodinném domě s dvorkem a zahrádkou, to není jen práce s údržbou nebo vylepšováním domu. Kromě samostatných bytů jsou zde i společné prostory, na jejichž užívání je nutná vzájemná domluva. Mladí potřebují prostor pro odložení praktických věcí, jako např. kola, koloběžky nebo lyže. A co my? – častokrát je to odložení věcí, které se ještě „shodí“. Ale když slyším slovo „ono se to shodí“ (a někdy to také tak sám řeknu), tak si často vzpomenu na vyprávění starého zedníka, který už má dávno po smrti. Spolu se svým kolegou stavěli jedné rodině stodolu. Domácí hospodyňka byla zřejmě nedůvěřivá a chtěla mít všechno pod kontrolou, takže jim neustále stála za zády, až jim to šlo na nervy. Pak kolega položil na lešení fošnu a vyzval domácí, aby posbírala na dvoře všechny úlomky cihel, protože se to všechno shodí. Ochotně sbírala, a když už byla fošna hodně plná, zeptal se jí, zda je to všechno. Ujistila ho, že ano, a on pak převrhl fošnu a všechno se sesypalo na zem. Když na to domácí paní nevěřícně zírala, jen suše poznamenal: Vždyť jsem řekl, že se to všechno shodí. To stačilo k tomu, že další dny už měli od ní pokoj.
Myslím, že v mnoha případech to může být dobrá metoda, jak naložit s věcmi, které se „shodí“, jen je potřebné tu fošnu dát přímo na kontejner.
Vzali jsme si nedávno za úkol udělat drastický pořádek s věcmi v bytě, ve sklepě, v dílně i na dvoře. A věřte, není to snadný úkol, ale chceme, aby zde zůstaly jenom věci opravdu potřebné a aby jednou po nás měli mladí co nejméně práce s vyklízením. Tak doufáme, že i tento náročný úkol postupně zvládneme.

Milan a Iva Kernovi

Nečakané zmeny

V poslednom čase sme svedkami zvláštnych a mimoriadnych udalostí, aké nikto nečakal. Prehovorili však rečou, ktorej každý rozumie. Neznáma šíriaca sa nákaza zrazu všetkých postavila pred otázku života a smrti. Je to otázka, ktorú by si mal vyriešiť každý človek: veľký aj malý, starý aj mladý. Dotýka sa všetkých generácií. Zodpovednosťou nás starších je, aby sme ju s Božou pomocou pomáhali riešiť mladším, a to už od najútlejšieho veku. Pretože je to úloha neľahká. Veľkou pomocou je tu Cirkev Pána Ježiša Krista v podobe miestnych zborov po mestách a dedinách. Moji rodičia ako mladomanželia začínali v povojnovej dobe, a navyše v cudzom prostredí. Veľkou pomocou pre nich bol baptistický zbor, ktorý v tej dedine pôsobil. Mali dychovú hudbu, tamburáš, spevokol a vo všetkých týchto zborových zložkách pôsobili vedľa seba bok po boku starší s mladšími. Aj mňa, dorastajúceho školáka, samotára, sa im podarilo naho-

voriť a neoľutoval som. Mal som z toho všestranný úžitok. Stal som sa súčasťou spoločenstva starších bratov a spoločne s nimi som mohol rozvíjať svoje obdarovania pri službe v duchovnej zborovej rodine. **Tam som získal aj Božie odpustenie a istotu večného života.** Fyzickú viacgeneračnú rodinu som zažil iba krátkodobo, keď ma rodičia vzali na obdobie letných prázdnin k starým rodičom, ktorí ešte mali hospodárstvo, aby som im pomáhal. V tom čase ešte žila prastarká a bývali tam aj mladší bratranci a sesternice so svojimi rodičmi. Videl som, akí zruční museli byť vtedy ľudia, aby sa uživili. Bolo to pre mňa zaujímavé a mnohému som sa aj priučil. I keď som bol každý deň zamestnaný od rána do večera, pobyt v krásnom prostredí Malej Fatry to všetko nezabudnuteľne spríjemnil (v tom čase o kliešťoch ešte nebolo počuť). Všetci sme si boli navzájom užitoční. Starší mali skúsenosti – tí všetko organizovali, a my mladí – ešte deti, sme sa pridali svojou energiou a schopnosťami. Bolo tam aj mnoho ľahkých prác, ako napríklad: ísť po vodu k prameňu, v žatve robiť povriesla zo slamy na viazanie snopov či pásť kravy. Božím zámerom je, aby rodiny fungovali spolu pod Božím vedením. Zmeny, ktoré nás v súčasnosti zasiahli, však spôsobili, že zrazu sú mnohí osamelejší ako kedykoľvek predtým. Takúto situáciu nikto nečakal, ale je tu. Teraz máme čas zastaviť sa a zamyslieť nad zmyslom nášho života, nad tým, kam smerujeme, a nad významom spoločenstva. Možnože sa nám stane vzácnejším. Pred nami je však ešte jedna mimoriadna udalosť, ktorá tiež mnohých zaskočí a prinesie nečakané zmeny. Bude to vychvátenie Cirkvi Pána Ježiša Krista z tejto Zeme. Znie to neuveriteľne. Ale koľko neuveriteľných vecí sa už v histórii stalo? Spojenie generácií má svoj najdôležitejší účel v tom, aby sme my starší verne odovzdávali mladším už od najútlejšieho veku svedectvá o Božích skutkoch v našich životoch, o našej viere a tiež o tom, že všetky Božie zasľúbenia sa naplnia. Aby sme spoločne všetci očakávali na to, čo síce znie neuveriteľne, ale Božie slovo to predpovedá.

Ľubomír Počai

Boh všech generací

Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh všech generací.

Společný život více generací je jeden z mnoha úžasných Božích záměrů s člověkem! Je to nedílná součást krásy a bohatství pozemského života. Všichni máme rodiče, kteří měli své rodiče, a ti zase své. V opačném směru je nám pak Pánem Bohem svěřen dar života našich dětí, často se radujeme i z jejich dětí – vnoučat, a když pak Pán Bůh dá zvláštní milost, tak i z pravnoučat. Moje maminka jich nakonec měla dvacet tři. Jaká je to nádhera, když pak všechny generace žijí v harmonických vztazích. Když jsou příkladem toho, jak se milují, jak si pomáhají, jak chtějí být spolu, jak si předávají životní zkušenosti, i své duchovní zkušenosti.

V našich domácnostech žijeme většinou jen ve dvou generacích, výjimečně ve třech. Jak je tomu v církvi, v našich sborech? Je krásné, **že zatímco v našich domácnostech většinou končíme u tří generací, v církvi – místním sboru - bývají zastoupeny často i čtyři generace! Když o Pánu Bohu říkáme, že je to Bůh Otec Abrahamův, Izákův a Jákobův – říkáme tím, že je Bohem všech generací, že právě na požehnané posloupnosti generací mu nesmírně záleží.** Bible o tom znovu a znovu hovoří. Tak, jak varuje před hříchem otců, který má negativní důsledky do třetího až čtvrtého pokolení, tak mluví o tom, že prokazuje milosrdenství tisícům těch, kteří jej milují a zachovávají Jeho přikázání. A to milosrdenství se naplno projevuje v naplněných zaslíbeních daných již praotcům. V Bibli nacházíme více příkladů duchovně zdravého soužití generací, a tím i posloupnosti Božího milosrdenství. Také Šalomoun v knize Přísloví hovoří o moudré výchově v rodině, o soužití více generací. Když se přeneseme do novozákonních dějin, neunikne nám hned dojemné setkání Simeona a Anny v chrámě nejen s Josefem a Marií, ale především s osmidenním Ježíšem. Jde o více než symbolické setkání těch, kteří slouží Bohu! Apoštol Pavel děkuje Bohu za Timotea a připomíná si víru jeho babičky Lois i matky Euniké. Jaká to byla milost pro Timotea, že směl vyrůstat v prostředí příkladu víry dvou starších generací! Proto

nás Bůh dává ve sborech dohromady – bychom si navzájem sloužili ve víře. Jak rád a vděčně vzpomínám na to, když jsem jako dítě vnímal v brněnském sboru BJB statečnou víru, věrnost a oddanost Bohu příslušníků starších generací! Jak chutný byl bonbón nabídnutý ve shromáždění od staršího „strýčka či tetičky"! Ještě sladší bylo, když se ke mně sklonili a hovořili se mnou. I o vážných věcech. Patřili k těm, které si Bůh používal k tomu, aby ve mně probouzeli víru. Jak je nádherné, když jsou návštěvníci našich sborů svědky toho, jak si všichni navzájem sloužíme, jak se jeden za druhého modlíme. Jedna generace za druhou. Jak je úžasné vidět, že ve sboru vyrůstají děti, že tu je dorost, mládež, střední generace, senioři. Každá ta generace má v církvi své nezastupitelné poslání. Žádná si nemůže žít jen sama pro sebe, ale je tu pro ty druhé. Apoštol Jan ve svých dopisech záměrně oslovuje děti, mládence, otce. Jak je pak jedinečné prožít s ním v srdci zjevení na strově Patmos: „Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, ze všech ras, kmenů, jazyků**, – a jistě i všech generací –** , jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou…" (Zj 7, 9).

Jan Titěra

Aktuálne príhovory

Drahí bratia a sestry,

chcel by som vás aj uprostred koronavírusovej situácie pozdraviť a povzbudiť, aby sme neklesali na duchu. Áno, prognózy sú také, že táto situácia bude trvať týždne, možno mesiace. Pri tejto príležitosti som si spomenul na africké príslovie, ktoré hovorí, že ak chceš ísť rýchlo, choď sám, ak chceš ísť ďaleko, choďte spolu. Teraz je príležitosť, aby sme kráčali spolu a aby sme nezabúdali na to, že Pán Ježiš nás tu nechal, aby sme boli svetlom a soľou, aby sme boli tam, kde je tma a kde sa veci kazia. Teraz je príležitosť, aby sme to, v čo veríme, mohli naozaj žiť, aby sme to prinášali ľuďom okolo nás. Aby sme slovom nádeje a potešenia ukázali ľuďom, že naše bezpečie, náš život je skrytý s Kristom v Bohu. Či sa už nakazíme a budeme musieť bojovať o svoje fyzické zdravie, alebo budeme patriť k tým, ktorí sa ubránia nákaze, každý z nás má v týchto dňoch príležitosť byť svedectvom, byť ústami, rukami či nohami Pána Ježiša.
Chcem vás veľmi pekne poprosiť a povzbudiť, aby sme spolu hľadali

príležitosti, kde môžeme priniesť slovo nádeje, kde môžeme povzbudiť, potešiť, poukázať na to krásne a dobré, čo tu ešte stále je, a aby sme boli pripravení poslúžiť. Buďme poslušní, nezabúdajme na výzvy, ktoré znejú aj od vedenia našej krajiny, modlime sa aj za zodpovedných, za zdravotnícky personál, ale buďme pripravení ísť, poslúžiť, nakúpiť, napísať SMS alebo povzbudiť akýmkoľvek spôsobom.
Čakajú nás ešte ťažké týždne, a tak buďme pripravení, aby sme my, ktorí sme našli pevnú kotvu v Ježišovi, boli tí, ktorí prinášajú nádej a dobré správy aj do tejto situácie. Nech nám v tom Pán Boh pomáha!

Príhovor brata kazateľa B. Uhrina,
predsedu Rady BJB na Slovensku
(Prepis príhovoru zo dňa 18. 3. 2020 k situácii s vírusom COVID-19)

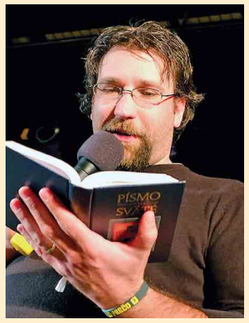

Milí bratři, milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů,

nacházíme se v nesnadné situaci, kterou jsme si ještě před několika týdny nedokázali prakticky představit. V důsledku epidemie koronaviru se nemůžeme scházet, nemůžeme konat naše shromáždění a další služby. Je to velmi náročná a těžká doba, především pro nemocné, ale myslím, že úplně pro každého z nás.
Ale jako každá krize, tak i tato doba nám může být v mnohém příležitostí, pokud ji vezmeme jako výzvu.
Nejprve cítím výzvu, abychom se více přiblížili k Bohu. V mnoha ohledech se náš život omezil, ale není omezen náš přístup k Pánu Bohu. Naopak, hledejme Pána Boha, v tichých chvílích každého dne, v modlitbách a rozjímání nad jeho Slovem. Jediné, co nás odděluje od Pána, je náš hřích, a tak dovolme Bohu, aby nás zkoumal a zjevoval nám věci, které máme vyznávat a opouštět. Kéž bychom na konci tohoto období byli více posvěceni ve svých srdcích i životech. Jsme také vyzýváni k přímluvným modlitbám. Modleme se za tento svět, za zastavení epidemie, za nemocné lidi i ty, kteří o ně pečují v nemocnicích nebo domovech. Modleme se za Boží milost pro všechny lidi, nejen naše blízké. A modleme se, aby lidé hledali Boha, dokud je možné Ho v Pánu Ježíši najít.
Chci vás také povzbudit, abychom hledali možnosti, jak spolu zůstat v kontaktu. Využívejme telefony, sms, maily, video hovory, sociální sítě, povzbuzujme se. Některé sbory vysílají své domácí bohoslužby on-line. Je to dobrá příležitost k povzbuzení Božím slovem, k duchovnímu společenství i ke sdílení evangelia.
Jsem velmi povzbuzen tím, jak se lidé aktivizují k pomoci druhým. Nejen ve svých rodinách a sborech, ale i ve svých městech a vesnicích. Vím, že v tom nejste nečinní, vždyť nás k tomu vede Boží láska, kterou jsme poznali v Pánu Ježíši. Přeji každému z nás zmocnění Duchem svatým ke službě.
Milé sestry, milí bratři, chtěl bych vás povzbudit: vytrvejme. Možná jsme teprve na začátku něčeho, o čem ani nevíme, jak to bude vypadat. Ale Bůh to ví, má ve svých rukou celý svět.
Myslíme na vás i ve Výkonném výboru naší jednoty. Modlíme se za vás. Modleme se jedni za druhé. Připomínejme si Boží slovo z listu Římanům 8, 38–38: *„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*"
Naše naděje a jistota je v živém Pánu Ježíši Kristu, v Boží lásce. Víme, že v Něm jsme v bezpečí.
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!

Pavel Coufal, předseda Výkonného výboru BJB v ČR
Duben 2020

Výzva redakce

Jsme vděčni Pánu, že máme Rozsévač, časopis, který nám slouží k povzbuzení a zároveň zachycuje důležité události v našich zemích. Proto se snažíme popsat dění v naší zemi, v našich sborech. V letošním roce zasáhl nenadále celý svět nový virus s názvem Koronavirus. Virus způsobuje onemocnění s názvem COVID 19. Virové onemocnění se rychle šíří. Vlády Česka a Slovenska vydaly opatření, jimiž se musí řídit každý občan země. Na základě těchto opatření jsme nuceně uzavřeni do svých domovů, a pokud vyjdeme na nákup potravin, máme zakrytá ústa i nos tzv. rouškou. Jak jsme vás již informovali, vláda vydala příkaz k uzavření většiny obchodů a firem a jsou zakázána veškerá shromáždění, včetně bohoslužebných. Pořádáme tedy on-line setkání. Doma se modlíme a ptáme se Boha, co nám v této situaci chce říci, čemu se máme naučit.
Požádali jsme sbory v Čechách i na Slovensku o sdílení a svědectví s otázkou: **Jak k tobě Bůh promlouvá a co tě učí v této zvláštní době koronavirové pandemie?**
Přinášíme vám svědectví našich bratrů a sester o tom, co nás Pán Bůh v této těžké době učil, jak k nám promlouval, vedl nás a pomáhal nám, abychom Mu potom mohli děkovat a chválit Ho, jak s námi milostivě jednal.

Redakce Rozsévače dne 17. 4. 2020

Jak k tobě Bůh promlouvá a co tě učí...?

Připomínám si slova Písma (Jk 1, 19), abychom byli připraveni naslouchat, ale byli pomalí v mluvení. Jinými slovy – abychom nedělali příliš rychlé závěry a nestavěli se tak na Boží místo. To, co mohu zatím vnímat pro sebe, je určité zastavení se, zvážení toho, co je podstatné a co ne, na čem záleží, co je důležité a co bezvýznamné pro mě, pro moji rodinu a pro církev. Odpovědi na to ještě nemám, tuším je někde na obzoru, ale věřím tomu, že nám je Hospodin v pravý čas dá poznat.

Jan Jackanič, tajemník VV BJB ČR

Jak ke mně promlouvá Bůh

Je mi velmi názorně a živě připomenuto, že přichází den, kdy Bůh zatřese vším stvořením a zůstane jen to, co je neotřesitelné. O to aktuálněji prožívám výzvu Božího slova, abych byl vděčný za to, že dostávám neotřesitelné království a sloužil Bohu s bázní a úctou (Žd 12, 27–28).

Marek Titěra, 24. 3. 2020

Ako ku mne hovorí Boh

Hriech je ako koronavírus - má dlhú inkubačnú dobu. Koniec je však horší ako smrť!

L. Počai, 25. 3. 2020

Foto V. Malý

Naša krehkosť

Tento vírus nie je len o chorobe a smrti.
Prechádzame zvláštnym obdobím, emocionálnym zemetrasením, ktoré nám ukazuje, akí sme krehkí napriek našej sile.
Ukazuje našu krehkosť v tom, k čomu sme najsilnejšie pripútaní: životu, zdraviu, práci, peniazom.
Vytvára strach a neistotu.
A to nás núti zmeniť sa.
Čo zostane, keď sa všetko skončí?
Pretože ono sa to skončí, skončí ako všetky tie bezcitné veci: búrky, zemetrasenia, cunami, tornáda...
Je to ich prirodzenosť, zničiť a ísť.
Čo zostane, je našou voľbou.
Koronavírus je príležitosťou na znovuzrodenie a liečenie.
Dúfam, že keď bude po všetkom, zistíme, že sme sa niečo naučili.
Opäť si budeme vážiť všetky tie malé veci, ktoré sme si už nevšímali.
Prijmeme svoju samotu, ktorá vždy prináša skvelé dary.
A tiež sa dozvieme niečo viac o sebe, tie ukryté veci, vo vnútri nás, ktoré sme prehliadli.
Dokážeme sa poďakovať ľuďom, ako sú lekári, sestry, dobrovoľníci... ktorých často berieme ako samozrejmosť.
Nájdeme opäť zmysel pre pokoj, mier, pokoru, zodpovednosť, lebo toto by žiaden vírus v nás nemal zabiť, skôr znovuzrodiť.
Pochopiť skutočnú hodnotu rodiny, priateľstva, národa.
Verím, že všetko, čo počas týchto chvíľ v sebe objavíme, sa prejaví v našich každodenných krokoch.
Nájdeme podstatu, lásku vo všetkom.
Nemáme sa dotýkať, ale môžeme sa očami objímať.

Je to naša voľba, čo zostane, až sa to skončí... *A.N.*

Jak ke mně Bůh mluví v koronavirové době

Je pravda, že kdybych se nyní stáhla do ulity a utápěla se tam sama a litovala se, nic mi to nepomůže a okrádala bych sama sebe o sílu a povzbuzení z Božího slova.
Jsem vděčná a děkuji za rychlé přizpůsobení sborů, že můžeme bohoslužbu sledovat online na počítači, za práci všech bratrů kazatelů, děkuji za technicky zdatné lidí ve sborech, kteří natáčejí videa s bohoslužbami z obýváků kazatelů. Díky nim můžeme my, kdo jsme nuceni kvůli nebezpečí nakažení koronavirem zůstat zavřeni ve svých domovech, slyšet Boží slovo doma, ve svém obýváku. Chtěla bych se s vámi podělit o myšlenky, které mi, jak věřím, vkládal do mysli Bůh během kázání bratra kazatele Pavla Coufala v neděli 29. 3. 2020. Text z Matoušova evangelia 22, 1–14 a výklad bratra kazatele mi ukázaly vážnost dnešní situace pro nevěřící, i pro nás, jako hlasatele Božího slova. Text mluví o služebnících Krále, vyslaných ven, aby pozvali lidi na královskou svatbu. Služebníci splnili svůj úkol, ale bez odezvy. Lidé odmítli jít na svatbu. Tato skutečnost mi připomněla dvě věci. Za prvé: Boží služebníci, i lidé, kteří odmítli Boží nabídku, byli nyní kvůli nákaze virem staženi do svých domovů. Nastal zvláštní čas na přemýšlení obou skupin. My, Boží služebníci, jsme pozváni k ještě bližšímu vztahu s naším Pánem a k hledání v Bibli, kde najdeme odpovědi na otázky osobní a na otázky našich bližních. Za druhé: Je tu obraz „vlaku". Pomyslný vlak, ve kterém všichni sedíme, nabíral v poslední době na rychlosti, tak moc, že nám všechno venku za okny splývalo v jednu bezbarvou šmouhu. Jeli jsme každý se svými úkoly, které jsme se snažili plnit zodpovědně, ale chybělo nám zastavení a zamyšlení se nad současnou situací. Také nás Bůh pozval, abychom znovu uviděli barvy, ucítili vůně květů, které pro nás Bůh stvořil, děkovali za všechna stvoření a uviděli lidi, ještě jiné lidi. Ano, přistupovali jsme k lidem a zvali je na svatbu, kterou uspořádal Král, ale oni většinou nechtěli přijít. To mě trápilo, bylo mně jich líto. Skrze Boží slovo ke mně Pán promlouval o této době, jako době zastavení nejen pro nás, kdo Bohu už patříme, ale také pro ty, kdo Jej odmítli. Ti mohou nyní v izolaci, zavření ve svých domovech, zavzpomínat na pozvání, které kdysi dostali a třeba jej vyhodnotit jinak. Mohou se ozvat pomocí techniky, kterou máme k dispozici doma téměř všichni, a přijmout pozvání Krále, dokud je ještě čas.

Marie Horáčková, 29. 3. 2020

Jak ke mně Bůh promlouvá v těchto časech?

Dobrý den,
jsem šťastná, že celá moje úzká rodina patří Ježíši. Máme 2 syny – 17, 5 a 21 let. Všichni prožíváme v těchto týdnech spíše stmelení, máme víc času a příležitostí spolu číst Bibli, povídat si, modlit se. Ne, že bychom předtím měli méně času, toho je vlastně pořád stejně, jen jsme si ho neudělali.
Prožívám víc vděčnosti, za rodinu, za práci, kterou mám, protože pracuji ve věznici jako administrativní pracovník a poslední měsíce byly velmi hektické a stresové. Nyní jsem ráda, že jen tak nemůžu o práci přijít, jako se to stane asi hodně lidem. V práci se vše jakoby zpomalilo, přestal pohyb odsouzených, eskorty, výslechy.
Svět se téměř zastavil.
Chci být víc nápomocná druhým, přemýšlím a hledám, co můžu udělat. Strach neprožívám, alespoň zatím.
O to více cítím, že důvěru mohu mít jen v Bohu, že On má vše ve svých rukách, že nás v tom nenechá samotné, ale je s námi.
Z Bible ke mně hodně mluví Žalmy.
Jsou mi útěchou, povzbuzením, připomenutím Boží dobroty a blízkosti.

Martina Berková
BJB Brniště,
28. 3. 2020

Jak ke mně Bůh promlouval a čemu mě učil v době pandemie

Bratři a sestry,
jako senior jsem se v době pandemie velmi často setkával s informací, že jako nemocný senior patřím k nejohroženější skupině občanů v ČR.
Klid člověku rozhodně nepřinesly pravidelné informace s přehledem statistik v ČR a v okolních zemích. Právě v této době ke mně velmi mocně promlouvala slova Pána Ježíše, kterými uklidnil vystrašené učedníky po svém zmrtvýchvstání: **„Pokoj vám",** a připomínal jsem si slova Pána Ježíše, když pověděl zdrcenému otci, kterému sdělili, že mu zemřela dvanáctiletá dcera: **„Neboj se, toliko věř."**
V tomto těžkém období mi velmi duchovně pomohlo zapojení se do modlitebního řetězu v 11 a v 21 hodin. V tomto čase mě Pán vedl především k poslušnosti a respektování doporučení. Pravda je, že na počátku pandemie jsem na základě prvních zpráv velmi podcenil nebezpečí a riziko Covid-19. V dnešní době, kdy získáváme množství zavádějících zpráv, je náročné se rychle zorientovat a nalézt pravdu.
Opět jsem se prakticky přesvědčil, že stále je aktuální to, co řekl Pán Ježíš: **„Já jsem cesta, pravda i život"** (J 14, 6).

Leopold Brückner, Sbor BJB Brno

Kde je nejbezpečnější místo?

Život v době koronavirové krize není jednoduchý. Jednou večer jsme unaveni usedli ke zprávám v očekávání další, téměř hodinové masáže, podporující lidské obavy a strach. Jedna zpráva se z toho ale vyloupla a zasvítila nečekaně pozitivně. Astronauti na ISS – mezinárodní vesmírné stanici plující asi 400 km nad povrchem naší planety byli v bezpečí. Virus k nim nedosáhne. Musí to být zvláštní pocit pozorovat z této výšky Zemi, být si vědom zpráv o současné koronavirové krizi, myslet na své ohrožené blízké a přitom vědět, že sám jsem v bezpečí, alespoň do doby, než přiletí z „promořené země" nové zásoby, či noví členové osádky. Rychle jsem si připomněl slovo ze 3. kapitoly listu Koloským: „Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu" (Kol 3, 1–3). Náš život, stejně jako Kristův, je ukryt na tom nejbezpečnějším místě – v Bohu. Je to mnohem bezpečnější, než na palubě ISS. A mnohem snadněji dosažitelné. Na palubu ISS se nejspíš nikdo z nás nepodívá. Ale v Kristu může spočinout každý. Stačí víra v srdci a vyznání ústy – že Ježíš Kristus za nás umíral a tudíž i my jsme zemřeli s ním. Náš život je ukryt spolu s Kristem v Bohu. Může koronavirus nějak zasáhnout vyvýšeného Krista? Může nějak zasáhnout nás, jsme-li ukryti v něm? Jsem dostatečně udatný tomu věřit? Třeba žalm 91: „Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc ve stínu Všemohoucího. Říkám o Hospodinu: Je mé útočiště, má tvrz, můj Bůh, v něho doufám. On tě uchrání před osidlem ptáčníkovým, před morovou zkázou. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, jeho věrnost je pavézou i štítem. Nebudeš se bát nočního děsu, ani toho, že ve dne přiletí šíp, ani moru, obcházejícího po setmění, ani zhouby, jež ničí za poledne. Po tvém boku padne tisíc, deset tisíc po tvé pravici, k tobě se to nepřiblíží" (Ž 91, 1–7).
V Bibli je spousta úžasných zaslíbení a není snadné všem věřit. Mívám pocit, že některá jako by nebyla pro mne. Není dobré stavět na pocitech, ale možná tento pocit je správný. Ta zaslíbení nejsou určena potomkům Adamovým, ale tomu druhému Adamovi, který to na počátku (a ani na konci) nepokazil – Ježíši Kristu. „Neboť všechna Boží zaslíbení, kolik jich jen je, v něm jsou ‚ano'. Proto je také skrze něho řečeno ‚amen' k slávě Bohu skrze nás" (2 K 1, 20).
Dokážu se postavit v Kristu i na takováto zaslíbení obsažené v 91. žalmu? Dokážu důvěřovat Božímu slovu? Mívám strach a strach je opakem víry, nebo jinak řečeno projevem nevěry. Potřebuji svědectví, která podepřou moji víru. Svědectví o Kristu, o jeho působení a k Boží slávě. K tomu jsme zde ve světě zachováni. „Budete mi svědky..."
Je úžasné, jaká vlna solidarity se vzedmula v současné koronavirové krizi. Je skvělé, že církev není stranou. Ostatně ten, který je naší hlavou – Kristus Ježíš, byl a je s námi lidmi absolutně solidární – až na smrt. On naše nemoci snášel, naše bolesti nesl. Jeho ranami jsme uzdraveni (Iz 53, 5). Kristu není lhostejné jakékoliv lidské utrpení, nemělo by být lhostejné ani nám. Přimlouvejme se, prosme, pomáhejme. Ale to není vše. Také vydávejme svědectví o úkrytu a bezpečí, který v Kristu každý může nalézt. Jsme sami ukryti v Kristu? Dokážeme se postavit vlastní nevěře, kterou podporuje strach? Obstát konfrontováni strachem z pomalého udušení v důsledku virové infekce? Kristus to už zažil. Na kříži umíral v obrovských bolestech a zároveň pomalým udušením – neschopen se vzepřít a nabrat vzduch do plic. On tak umíral na našem místě, my jsme zemřeli tehdy s Ním. Víra v Něj je dlouhý běh a nesnadný boj. Má ale vzácná zaslíbení.

Ondřej Valenta, 7. 4. 2020

Zvod „pravovernosti"

V histórii Božieho ľudu tak SZ aj NZ sa stretávame s veľmi nebezpečným zvodom, ktorý nazvem zvodom „pravovernosti". Jednotlivci aj celé skupiny ľudí podliehajú tomuto zvodu, keď sa vyhlásia, či aspoň považujú samých seba za Bohom ustanovených a povolaných strážcov pravej viery a čistoty učenia. Títo samozvaní strážcovia a ochrancovia viery pritom svojimi slovami a konaním ničia podstatu zvesti a poslania, kvôli ktorému tu Boží ľud na tejto zemi je. Tento zvod sa s rôznou intenzitou vynára počas celej histórie vyvoleného izraelského národa aj cirkvi a s rôznou intenzitou a v rôznych podobách sa objavuje opakovane aj v našich kruhoch, a preto je dôležité tomu venovať pozornosť. Diabol používa tento účinný nástroj a rozbíja ním cirkev, ruinuje naše svedectvo o Božej láske a zachrane hriešnikov a odvádza mnohých veriacich pod pláštikom horlivosti a boja za „pravoverné" učenie od plnenia nášho základného poslania.
Už pri vyvolenom izraelskom ľude sa s tým stretávame v SZ, keď izraelský ľud horlivo prinášal obete, plnil ustanovenia Zákona, mysleli si, že oni sú tí pravoverní a nič sa im nemôže stať, ale spreneverili sa svojmu poslaniu – byť svetlom a svedectvom pre okolité pohanské národy a privádzať ich k poznaniu a uctievaniu pravého Boha.
Boh posielal prorokov, ktorí ich upozorňovali, že horlivé „pravoverné" prinášanie obetí, slávnostné zhromaždenia a formálne plnenie ustanovení nestačia, že to Hospodin dokonca nenávidí (Iz 1, 11 – 17).
Tí „pravoverní", ktorí podľa svojho názoru všetko horlivo, ba aj navyše plnili, týchto

„nepravoverných“ prorokov prenasledovali a zabíjali. Boh nakoniec zavrhol ich pokryteckú „pravovernú bohoslužbu“ a použil nepravoverných pohanov ako svoj nástroj, aby priviedol svoj ľud späť k sebe a k poslaniu, ktoré mu zveril. Pre vtedajších pravoverných Izraelitov bolo nepredstaviteľné, že Boh dovolí zničiť svoj chrám v Jeruzaleme a odviesť ľud do zajatia. Boh to však urobil, rozptýlil Izraelitov po celom svete a aj navrátil zvyšok svojho ľudu, prostredníctvom pohanského perzského kráľa Kýra, späť do Izraela, aby ľud mohol plniť svoje poslanie, ktoré mu zveril.

V časoch Pána Ježiša boli najvýraznejšími predstaviteľmi „pravovernosti“ a čistoty učenia zákonníci a farizeji. Je pre nás veľkým varovaním, že pri svojej ochrane čistoty učenia a viery podľa svojich predstáv sa dostali až tak ďaleko, že nerozpoznali Božieho Syna a Božie konanie a dali Pána Ježiša ukrižovať. Pán Ježiš počas celého svojho pôsobenia odhaľoval falošnosť ich boja za čistotu viery a „pravovernosť“. Prístupom k neveriacim pohanom, uzdravovaním, slovami, celým svojím pôsobením ukazuje, že Jeho aj naším základným poslaním je záchrana človeka z hriechu a od zatratenia, a nie stráženie našej predstavy čistého učenia a pravej viery.

Už hneď v začiatkoch cirkvi zviedol diabol viacerých, aby zápasili o pravovernosť podľa svojich predstáv. Vidíme Pavlov zápas s judaizujúcimi kresťanmi v Galácii, ktorí „pravoverne“ presadzovali uplatňovanie obriezky.

Aby nevznikol omyl, zápas za pravovernosť a čistotu viery považujem za dôležitý, ale vždy musí byť podriadený a v súlade so základným poslaním, ktoré tu na zemi máme, ktoré nám zveril Pán Ježiš – byť jeho svedkami, svedkami Božej lásky a prinášať zvesť o záchrane v Pánovi Ježišovi Kristovi všetkým ľuďom.

Práve apoštol Pavol a aj ďalší apoštoli sú nám v tom, ako to robiť, príkladom. Rozhodne sa stavajú na obranu čistoty učenia a pravovernosti vo vzťahu k jedinečnosti a výlučnosti osoby a diela Pána Ježiša Krista. Vystupujú ostro proti tým, ktorí neuznávajú, že je pravý Boh (1J 4, 1 – 3). Pavol zdôrazňuje, že Kristovo dielo záchrany je dokonané a dokonalé, a nie je potrebné ani možné k nemu nič pridávať a ho akokoľvek vylepšovať (celý list Galaťanom). Vystupuje ostro proti tým, ktorí spochybňujú vzkriesenie (1Kor 15) a hovorí, že bez Kristovho vzkriesenia by bola márna naša viera. On aj ďalší apoštoli tvrdo trvajú na tom, že Ježiš je jediná cesta k Bohu, jediný spôsob záchrany (Sk 4, 12). Pri obrane pravovernosti sa sústreďujú na Pána Ježiša.

Na druhej strane vidíme, že Pavol vo svojich listoch napomína veriacich a vystríha ich, aby sa nedali zviesť falošnými hádkami o „pravovernosti“ v nepodstatných veciach, o dodržiavaní dní a sviatkov, o jedlách (Rim 14).Varuje pred hádkami o rodokmeňoch a slovách (2Tim 2, 14 – 25). Dôrazne upozorňuje svojho brata Timoteja: „Toto pripomínaj a dôrazne ich varuj pred Bohom, aby sa nepúšťali do hádok o slová, veď to nie je na nič užitočné; vedie to iba do záhuby tých, čo ich počúvajú “(v. 14). Naše hádky o „pravovernosť“ vo veciach, ktoré sa nám môžu javiť ako dôležité a podstatné, nevedú k záchrane ľudí, ale k ich záhube, lebo odmietnu zvesť o spáse, keď vidia rozhádaných veriacich a rozhádanú cirkev.

Aj vo veciach, ktoré sú dôležité, ale pri ktorých nejde o spochybňovanie božstva Pána Ježiša (hoci niekomu sa to tak mohlo javiť), napríklad pri účasti na hostinách v pohanských chrámoch a jedení mäsa obetovaného modlám (1Kor 8, 1 – 13), stavia Božie slovo na prvé miesto naše poslanie – záchranu človeka, a nie spor o to, či jesť, alebo nejesť takéto mäso a zúčastňovať sa takýchto slávností.

Pavol odmieta súdiť niekoho, kto vyznáva a verí v Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa a Pána, odmieta súdiť Pánovho služobníka (Rim 14, 4) a vyžaduje toto právo, aby nebol takto súdený aj pre seba (1Kor 4, 3 – 5). Každý, kto vyznáva Pána Ježiša ako svojho Pána a Spasiteľa je Pánov služobník, „veď nikto nemôže povedať: Ježiš je Pán, iba ak v Duchu svätom“ (1Kor 12, 3). Nie je našou úlohou súdiť konanie tých kresťanov, ktorí vyznávajú, že sú Pánovi, to prenechajme Pánovi, veď sú Jeho služobníci, nie naši, aj keď s nimi nesúhlasíme vo viacerých doktrínach, ktoré nám pripadajú dôležité.

Pri plnení poslania záchrany a hlásaní evanjelia neváha „nepravoverne“ pochváliť zbožnosť Aténčanov (Sk 17, 22 – 32), ide na pohanské miesto Areopág , teda Areov vŕšok, miesto pohanského kultu. Neváha citovať ich pohanského autora (Sk 17, 28), aby sa im priblížil. Zrejme čítal a poznal diela vtedajších autorov, lebo súdobého autora cituje aj v liste Títovi (Tít 1, 12). Nelustruje ich, nakoľko sú pravoverní, ale používa to z ich diela, čo môže osloviť poslucháčov. Niektorí dnešní radikálni bojovníci za „pravovernosť“ by ho za to určite neváhali odsúdiť.

Je tu aj dôležité upozornenie Božieho slova ohľadne posledného súdu (Mt 25, 31 – 46), kde sa Pán nebude pýtať na koľko percent sme pravoverne dodržali celé učenie, ale či sme napojili smädných, nasýtili hladných, prijali cudzinca, zaodeli nahých, navštívili nemocných a tých, ktorí sú vo väzení. Nie sú nám niektorí naši bratia a sestry, ktorých my považujeme za nedostatočne pravoverných, práve v tomto príkladom?

Je jednoduchšie nájsť si nejakú čiastkovú, náhradnú tému, tej sa chytiť a presadzovať jej pravoverné chápanie a praktizovanie, než plniť naše základné poslanie, prinášať zvesť o záchrane a slúžiť s láskou ľuďom okolo nás. Uznávam, že niekedy je náročné odlíšiť, kedy je dôležité zápasiť za pravovernosť v nejakej otázke a kedy nie. Kritériom môže byť vzťah a kontext plnenia nášho základného poslania.

S úžasom sledujem napríklad, ako sa v súčasnosti na verejnej scéne zužuje chápanie a posudzovanie toho, kto je skutočný kresťan, na „posteľové“ témy, na postoj k interrupciám, právam LGBTI, genderovej ideológii. Sú to dôležité témy a je potrebné k nim povedať jasné, biblické stanovisko, ale nemôžu byť (jediným) kritériom pravovernosti kresťanstva.

Na pôde cirkvi je možné nájsť nepreberné množstvo dôležitých aj menej dôležitých čiastkových tém, za ktorých pravoverné vykladanie a praktizovanie sme ochotní zápasiť až do rozdelenia zboru a cirkvi (napr. služba žien v cirkvi, prax pri krste a Večeri Pánovej, spôsob uctievania, štýl hudby, použitie umenia pri bohoslužbách).

Všetkým bojovníkom za „pravovernosť“, ale aj sebe a všetkým nasledovníkom Krista navrhujem, aby sme si ešte predtým, než sa pustíme do neľútostného boja za pravovernosť, položili niekoľko otázok. Ideme zápasiť, alebo už zápasíme za pravovernosť v podstatných veciach, alebo v nami zdôrazňovaných a vybraných veciach? Podriaďujeme tento svoj zápas základnému poslaniu – neseniu zvesti evanjelia a svedectve o Božej láske, alebo sa nám už stal tento náš zápas modlou, ktorej obetujeme všetko – svoje životy, vzťahy v rodine, vzťahy s bratmi a sestrami?

Aké ovocie priniesol doteraz tento zápas? Prispel k šíreniu zvesti evanjelia, alebo naopak k poškodeniu Božieho diela? Nakoľko som pri obrane čistoty a pravovernosti uplatnil to, čo hovorí Božie slovo: „Odmietaj bláznivé a neužitočné škriepky, veď vieš, že vyvolávajú iba rozbroje. Pánov služobník sa nemá hádať, ale má byť láskavý ku všetkým, schopný učiť a trpezlivý v znášaní zla. Musí vedieť vľúdne naprávať odporcov; možno im raz Boh dá konať pokánie, aby poznali pravdu a unikli z diablovho osídla, do ktorého sa dali chytiť a boli mu po vôli“ (2Tim 2, 23 – 26)?

Neboli sme ustanovení v prvom rade za ochrancov čistoty a pravovernosti, ale za hlásateľov evanjelia, dobrej správy o záchrane človeka skrze obeť a vzkriesenie Pána Ježiša.

Sme v prvom rade nasledovníkmi a svedkami Pána Ježiša Krista. Som presvedčený, že Boh si ochráni svoju cirkev, jej pravovernosť a čistotu učenia aj bez našich „talibanských“ nenávistných snáh a spôsobov.

Najlepšou ochranou pravovernosti je plnenie nášho poslania a šírenie pravej zvesti evanjelia.

Ján Szőllős

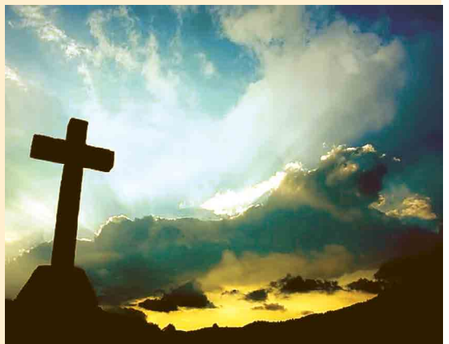

Minikemper 2020

Z úst mi stúpa para, trochu sa chvejem od zimy, a tak pridám do kroku. Popri ceste tečie potok, pretínaný a obkolesený zamrznutými kameňmi a konármi, ľadové objekty mi napĺňajú myseľ krásou. Okolo mňa je mrazivé ticho. Som zababušená. Vydala som sa na prechádzku. Sme na Muránskej Zdychave, máme zimný tábor. Akurát som sa išla na chvíľu prejsť, aby som sa zahriala. Kúrime, ale pre človeka s astenickymi črtami nie dosť. Cestou stretnem podgurážených výletníkov. Nie som vôbec blízko, alkoholu zato cítim dosť. Snažia sa so mnou rozprávať. Svoju interakciu obmedzím na zdvorilostné minimum a radšej sa vydám opačným smerom. Títo ľudia by potrebovali zažiť stretnutie, ktoré by zmenilo ich život. Možno by potom vyzeral inak. Dôstojnejšie, pretože nápľňou ich dňa by nebolo potácať sa podgurážení po prírode a ziapať nezmyselné slová. Kým na to, aby práve títo ľudia zažili meniace stretnutie, potrebujem veľa nádeje a viery v lepší zajtrajšok, pre decká, ktoré behajú okolo zamrznutej chaty a hrajú hry, sa to zdá ako na dosah ruky. Témou je stretnutie. Dúfame v to najdôležitejšie – stretnutie so svojím Stvoriteľom.

Sedím v kuchyni a pozerám sa na poriadok, ktorý som práve urobila, a premýšľam. Vyzametala som izby, vydrhla linku, umyla a odložila riad, poodkladala jedlo, pomohla s obedom. To je služba. Pýtam sa samej seba: Je to dosť? Nemala by som urobiť viac? Ak áno, čo presne? Ísť hore medzi mladých ľudí a hrať sa s nimi? Pokúšať sa s nimi rozprávať? Podľa hluku sa mi zdá, že im je dobre, a nie som tam potrebná. Radšej tu, neviditeľná... alebo? Odkedy sme v Revúcej, často premýšľam nad tým, čo je služba, čo dokážem, čo nie, čomu sa venovať, čomu nie, ako prinášať na oltár svoje dary a ako sa premáhať a robiť niečo, čo mi je cudzie. Tento aspekt je pre mňa náročný. Zdá sa mi, že viacerí sa miestami cítime, že v tomto smere nie sme dosť pripravení.

Stojím vo vojenskom stane a zohrievam sa pri piecke. Dnu je výrazne teplejšie ako za plachtovinou, kde hrá svoju hru mráz. Obývačková teplota to však nie je, mám čiapku aj bundu. Pozerám sa na decká, ktoré tu sedia, a premýšľam, čo ich pohlo k tomu, aby prišli do týchto nehostinných podmienok. Stretnutie... s kamarátmi. Zažijú aj niečo viac? V živote máme 150 známych, 50 kamarátov, 15 priateľov a 3-5 dôverných priateľov, ktorí nám môžu zmeniť život. Nikdy nevieš, kedy niekoho z tých piatich stretneš. Stretne niekto toho piateho práve tu? Zrazu si uvedomím, že možno v takýchto stanoch žijú utečenci. Bez domova, pod kúskom plachty, ktorá ich chráni, nič im nepatrí a je im zima. Potom si uvedomím, že aj Ježiš bol utečenec a tiež prišiel na svet v nehostinných podmienkach. Začínajú sa mi tieto podmienky páčiť. Niečomu ma učia, ešte neviem úplne presne čomu.

Pozerám sa na obraz ukrižovaného Ježiša. Rišo vsadil na umenie a v rámci diskusného poobedia sa rozprávame o obrazoch so silnou symbolikou. Ukrižovaný Ježiš v bedrovom rúšku je na obraze sám, osvetlený temnosvitom. Navodzuje dojem, že nepatrí len do konkrétnej historickej doby, konkrétnemu miestu a ľuďom... Patrí aj tebe, tu a teraz. Čo nám hovorí, aké hodnoty nám prezentuje? Záleží Mu na bohatstve? Sotva. Sláve? Je mŕtvy a polonahý na kríži, všetkými opustený. Pohodlný a šťastný život? Sebestačnosť? Vlastné záujmy? Vidíš pokoru, obetu, lásku, vidíš Boha v ľudskom tele, ktorý prišiel na zem len preto, aby za teba zomrel. To je Jeho hodnota, poslanie. Ty a tvoja záchrana, ktorú si nezaslúžiš, možno nechceš a keď už sa pre ňu aj rozhodneš, zvyčajne si to rozmyslíš a najradšej by si sa vrátil do života bez Neho.

Umývam riad. Pomáha nám sedemnásťročná táborníčka. Rozprávame sa. Zrazu sa opýta, ako to je so slobodnou vôľou človeka, keď je Boh všemohúci a vie presne, čo urobíme, a má pre nás plán. Usmejem sa. Aj ja som sa pýtala túto otázku, keď som bola mladšia. Dnes už odpoveď viem. Alebo teda viem viac ako predtým. Teším sa, že dievča rozmýšľa a pýta sa. Že jej nestačia naučené frázy a chce ísť do hĺbky. To je výborný znak. Znak autentického života, ktorý chce byť dobrý.

Sedím v kuchyni a pripravujem si tému. Vo vzduchu sa mieša vôňa pomaranča, klinčeka a vianočného čaju. Navarila som punč. Okná sú zarosené a vonku mrzne. Piecka ticho praská. Dnes je posledný večer tábora. Čaká nás vianočný večierok, darčeky, téma, výzva, hry, lúčenie.

Čupím pred deckami. Pred chvíľou Peťo hovoril o Zachejovi. Teraz hovorím príbeh ja – o slepcovi pri Jerichu. O tom, ktorý kričal na celú ulicu, len aby si ho Ježiš všimol. Púšťam im video kričiaceho muža a hovorím o tom, že slepec vedel, že je slepý a že Ježiš je jeho jediná šanca. Nestaral sa, čo si budú myslieť druhí, nedbal na ich napomínanie, kričal na toho, po ktorom túžil. Miriam im číta prozaicko-divadelné prevedenie Lazara, ktoré mi vohnalo slzy do očí, a Viktor im približuje príbeh bohatého mládenca. Na záver sa ich pýta: *Si malý, slepý, mŕtvy alebo bohatý?* A ja dúfam, že budú hľadať odpoveď vo svojom vnútri, nájdu ju a potom sa s tým popasujú.

Ráchel Orvošová

Svedectvo Danky Hanesovej

STALA SA MI UŽASNÁ VEC v súvislosti S KORONAVÍRUSOM – svedectvo pre tých, ktorí by náhodou boli v mojej koži. Snažila som sa, ako som vládala, modlila som sa, čítala si povzbudenia, napriek tomu som však mala „obsesívny" STRACH O ŽIVOT.
Intenzívne mi hrali nervy, bola som plná „negatívneho" adrenalínu – napriek snahám – celý minulý týždeň. Priznávam sa, volala som na Boha: Prosím, zbav ma tohto stavu! Priprav ma, aby som bola v budúcich dňoch schopná fungovať ako treba. Ochráň ma pred kolapsom z vyčerpania a vytrhni ma z tohto „zlého sna". Úpenlivo som čakala, kedy sa z neho prebudím!
Po niekoľkých takýchto dňoch volania a očakávania na Boha som predvčerom v jednu chvíľu prežila, že Boh prišiel a dotkol sa ma – pripomenul mi slovo z Biblie: **„On nám** (svojim deťom) **nedal ducha strachu, ale ducha moci, lásky a zdravého rozumu!"**
Bol to živý meč, ktorý odsekol to negatívne, patologické, čo vo mne vyrástlo za uplynulý týždeň ako dôsledok „malej viery" – ten vírus strachu nespoliehajúceho sa na Veľkého Znalca situácie, ktorý sa nenápadne vkradol do môjho nervového systému oveľa agresívnejšie a rýchlejšie, než by stihol koronavírus. Ale svedčím o tom, že v zlomku sekundy sa to ťažké, patologické v mojej duši vďaka živému, osobnému objatiu a zásahu živého Boha, Ježiša Krista, skutočne nadprirodzenému (bez nejakých tabletiek na upokojenie), uvoľnilo a naplnil ma POKOJ, ktorý prevyšuje rozum, ako aj sila a odvaha ísť ďalej v ústrety tomu, čo Boh dopustí. On dal život.

Dostala som silu vziať si rúško a zároveň sa modliť inak, bez „paniky"... Je to len Jeho dar. On vie, kedy ma vezme k sebe, kedy sa skončí život každého z nás. Čo by som robila, keby som mala týždeň života? Čo by som zmenila vo svojom správaní oproti tomu, čo bežne robím? Chcem to zmeniť dnes. Nech sa môžem s radosťou rozbehnúť do objatia môjho čakajúceho Ženícha, ktorého najviac milujem... nech by to bolo kedykoľvek. Nech je moje srdce čisté a priame pred ním už dnes... nech všetky zbytočné záťaže, hriechy, kompromisy sú odpustené a očistené Jeho vzácnou krvou. Nech sú kresťania ľuďmi pokoja, lásky a zdravého rozumu.

(D.H.)

Služba žen

Když někdo z různých Pavlových výroků vyvozuje, že ženy nemají kázat, určitě tedy ne v přítomnosti dospělých mužů, připomíná mi to jeden zážitek a psychologický posun z mého dětství.
Zrovna v den, kdy jsme předtím ve škole slyšeli, že námořníci dostávali kurděje, když byli po dlouhé měsíce odkázáni jen na konzervy a lodní suchary, otvírala maminka k večeři sardinky. Já - do té doby (a i dnes) milovník sardinek - jsem zbledla a prohlásila: „Konzervu já nebudu. Dostala bych kurděje."
Nuže, mezi konzervami coby dlouhodobě výhradním pokrmem při naprostém nedostatku čerstvé stravy a občasnou konzumací chutných a zdravých ryb v konzervě jako žádoucí součásti pestrého jídelníčku je asi takový rozdíl, jako mezi manipulátorkami po vzoru Davidovy ženy Míkal, které se nedovedou chovat ve společnosti, vyrušují při kázání a veřejně povýšeně poučují své manžely (tyto ženy měl nepochybně Pavel na mysli a oprávněně je odkazoval do patřičných mezí, což by jistě udělal i v případě nevhodného chování mužů) a mezi takovou Debórou, která soudila lid a veřejně i sarkasticky kritizovala muže (nikoli ovšem svého manžela!), kteří měli bojovat, ale nebojovali, a vyzvedá oproti nim statečnou Jáel. Debóra totiž soudila, mluvila i jednala z Ducha svatého. Proto se sama dostala do Bible jako příklad hodný následování a její píseň jako slovo Boží. Do téže řady patří ukázněné, pokorné, ke službě Slovem kvalifikované, uctivostí a Boží láskou prodchnuté ženy, jež - byť třeba s váháním a z podnětu odvážnějších, ale nakonec poslušně - přijaly Boží povolání ke kázání, k vedení sboru, vyučování v něm a prorokování či jiným službám, které oddaně a k Boží slávě vykonávají. Nebo by takové povolání přijaly, ale neučinily tak pod nátlakem rozšířeného „kurdějového" mínění nebo jím vyvolané autocenzury. A ďábel se raduje, jak ochudil církev o značnou část Božího potenciálu.
Žel, i dnes si někteří dokonce dospělí, znovuzrození a myslící křesťané dokážou konzervu automaticky spojit s kurdějemi. A to dokonce i takoví, pro které neřízení se jinými Pavlovými povely, jako pokrývání hlavy nebo dlouhé vlasy u žen, (oprávněně, protože jsou ochotni si uvědomit, že šlo o věc dobově a společensky podmíněnou) nepředstavuje problém.

Ivana Kultová

Veľkolepá nádej

„Ježiš, rozpomeň sa na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva." Ježiš mu odpovedal: „Amen, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji." *Lk 23, 42 – 43*

Keď som znova premýšľala počas Veľkej noci o veľkonočných udalostiach, spomenula som si na myšlienku rečníka a spisovateľa Bossueta, ktorá sa týkala ukrižovaného Božieho Syna a dvoch zločincov.
Kto by nepoznal obraz, kde na vrchole kopca sú tri kríže, na ktorých sú ukrižovaní odsúdenci. Ježiš Kristus v strede a z jednej i druhej strany zločinec.
Myšlienka, na ktorú som si spomenula, sa týkala vety, ktorú povedal Pán Ježiš jednému z odsúdených:
„Dnes budeš so mnou v raji." Uvedený spisovateľ vysvetlil túto vetu takto:
Dnes – aká rýchlosť!
budeš – aká istota!
so mnou – aká spoločnosť!
v raji – aká blaženosť!
Uvedomujem si znova, že odpoveď Pána Ježiša ďaleko presahuje prosbu zločinca. Veď on žiadal len: ***„Ježiš, rozpomeň sa na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva."***
No Boží Syn mu sľubuje večné spoločenstvo s Bohom Stvoriteľom a Spasiteľom Ježišom Kristom. Vymenili si len dve krátke vety a odsúdený hriešnik získal uistenie večného života a šťastia. Také jednoduché! Nazoj? Pre každého? ***„Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť"*** *(Jk 4, 6).*

E. Pribulová

Neustále poznávám Krista

**Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.
V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz**

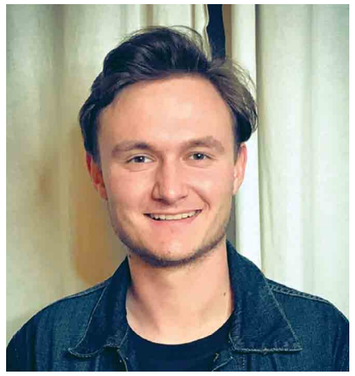

Jmenuji se Jan Duchoslav a je mi 22 let. Pocházím z menšího města Třemošná, které se nachází poblíž Plzně. Studuji druhým rokem Arts management na VŠE v Praze. Koncertuji se svojí kapelou ON FIRE po České republice, a kromě hudby miluji sport, knihy a cestování.
Odmalička jsem vyrůstal v napůl křesťanské rodině; moje mamka po svatbě s tatkou uvěřila v Ježíše Krista a mě i moji mladší sestru vedla k duchovnímu křesťanskému životu. Díky Bohu dnes můžu říct, že i můj tatka před 7 lety uvěřil a za to jsem velmi vděčný. Od svého mládí jsem tedy navštěvoval církev, ´nedělku´ a zúčastňoval se veškerých dalších aktivit, které jsou s životem křesťana spojeny. Zároveň jsem díky tátovi, který byl v té době nevěřící, poznal život i z jiné perspektivy a poznal jsem tak rozdíl mezi křesťanským i sekulárním světem. Musím říct, že oba mi něco daly. V tom křesťanském jsem se učil hodnotám, morálce, víře a lásce k bližním. Poznal jsem opravdové kamarády a muže a ženy, kteří mě svou vírou inspirovali a posunuli blíž k Bohu. V tom sekulárním světě jsem zas viděl určitou realitu života, to, jak lidé žijí mimo bublinu, kterou náš křesťanský svět někdy vytváří. Jsem za vyrůstání v těchto dvou prostředích možná i překvapivě vděčný, protože mi to dalo několik zkušeností, díky kterým mohu chápat své nejen věřící, ale i nevěřící přátele.
V dětských letech jsem tedy poznával Ježíše v Křesťanském společenství Plzeň, kde jsem pochopil, že víra v Krista je tou správnou cestou v mém životě. Nechal jsem se pokřtít někdy v 7 nebo 8 letech. Když na to zpětně vzpomínám, bylo to poměrně brzy. Doteď si ale pamatuji, jak se mnou pastor probíral, co znamená křest, a doposud tento okamžik beru jako závazek před Bohem. Musel jsem si ale později uvědomit, co pro mě víra a Ježíš opravdu znamená. Kdo je Bůh a kým pro mě je. V mém životě nebyl jeden nějaký zásadní zlom, ve kterém jsem prožil, že Ježíš existuje, ale spíše to bylo a doposud je o větších i menších momentech, které mě utvrdily v tom, že Ježíš je živý Bůh, ve kterého chci věřit. Popíšu tedy ty hlavní životní situace, které mě ke Kristu více přiblížily.
Jedním z těchto momentů byla konference s řečníkem, který se jmenuje Ian McCormack. Vyprávěl svůj příběh o tom, jak ho popálila medúza a on skoro zemřel, ale díky Bohu se z toho dostal. Po jeho svědectví jsem na konci setkání zareagoval na modlitbu a výzvu, kterou dal. Šlo o to, udělat krok k Bohu, a to byl pro mě okamžik, po kterém jsem Ježíše poznal více osobně.

Kolem mého 12. roku jsme (v dobrém) přešli v Plzni do Apoštolské církve, kde jsem potkal zase spoustu skvělých lidí, kteří mě inspirovali a vedli dál na cestě s Bohem. A tehdy se stala další pro mě důležitá věc. Zranil jsem si nohu a kvůli tomu hrozilo, že nebudu moci jet na školní výlet do Anglie, kam jsem se moc těšil. Doma jsme se modlili, abych se uzdravil a mohl odjet. Následně jsem se dostal k jinému lékaři, který změnil rozhodnutí toho předchozího a na výlet mě pustil. Byl jsem moc rád a věřím, že se tak stalo díky vyslyšeným modlitbám.
Dalším momentem byl Kristfest, tam jsem byl v roce 2013 a po jednom kázání jsem se sám u lesa modlil a opravdu zažil Boží přítomnost. Byl jsem si vědom toho, že jsem Ježíše poznal zase o kousek víc. Obecně také miluji hudbu, a tak i díky ní a chválám stále poznávám Krista víc a víc.
Jednou jsem měl sen, ve kterém jsem lépe pochopil Ježíšovu oběť na kříži. Stál jsem u lehátek, na kterých různí muži bili lidi za jejich hříchy, jež v životě udělali. Ve chvíli, kdy jsem měl jít na řadu, ke mně přišel Ježíš a řekl, ať si nelehám, že půjde místo mě. Šel jsem tedy dál a trest za můj život na sebe vzal On. Tento obraz mi hodně pomohl pochopit, co přesně jeho čin znamená.
Moje svědectví se tedy hodně drží těchto i dalších momentů a skrze ně si uvědomuji přítomnost Krista v mém životě. Vlastně i založení kapely beru jako zázrak. Po několika modlitbách, kdy jsem řešil, jak dál směřovat v hudbě, se dala dohromady parta kluků, se kterou hrajeme skoro už tři roky.
Co se týče mé spolupráce s Rádiem 7, tak za to jsem vděčný několika lidem. O rádiu jsem slýchával odmalička, moje mamka vysílání poslouchala. Mimo to jsem vždycky tíhnul ke kultuře, médiím a práce v rádiu mě lákala. Už to bude rok, co jsem díky kolegovi Štěpánovi Matuškovi dostal nabídku s rádiem spolupracovat a jsem moc rád, že jsem se této nabídky chopil.
Od té doby tedy spolupracuji na pořadech, jako jsou Život víry, Za obzor, srdcová záležitost Pohovka a další. Na práci v tomto médiu se mi nejvíc líbí to, že můžu zprostředkovat jedinečnou informaci nebo písničku několika lidem najednou a skrze vysílání posluchače povzbudit nebo rozesmát.
Jsem moc vděčný za to, jaký kvalitní obsah Rádio 7 vytváří, a proto doufám, že v naší době podcastů (zvukových záznamů) se o pořadech dozví i více mladších lidí.
Ze všeho nejvíc, i v rámci vysílání, si přeju vidět i slyšet lidi radostné a šťastné, to pak máte hned hezčí den.
Můj příběh se tedy skládá z neustálého poznávání Krista, a i když jsem někdy padnul do různých pokušení, tak si mě Bůh pořád drží a dostává mě svojí důvěrou, kterou do nás vkládá každý den.

Honza Duchoslav

Pravda

Pravda je, že je Bůh obecný pojem, vštípený do srdcí všech lidí tak hluboce, že Cicero říká: O tom, kdo popírá Boha, se dá sotva soudit, že je duševně zdráv.
A svatý král a prorok Židů píše: Říci ve svém srdci, že Bůh není, může jen blázen.
Kde se tedy v naší době bere tolik těch houfů bláznů s pošetilými hlasy, hlásajícími, že Bůh není? Začínají již pronikat na veřejnost a ozývají se nejen v srdci, ale z úst a z rouhavého pera.
Sílící atheismus je pokažení nepopiratelné, ohavné a podivenídhodné.
Ale tak jen vzniklo zmatení pravého Boha s modlami a pravého náboženství s pochybnými, ačkoli nemůže být, než jeden pravý Bůh a než jedno pravé náboženství, protože nemůže být více než jedna pravda.
Pro budoucnost jistě máme tu naději, že dojde k tomu, co se stává, jak pozorujeme vždy tehdy, když se na tmavé místo přinese svítilna, že totiž tma ustoupí.
Vždyť jedině křesťanské náboženství, které je postavené na té nejpevnější skále, je tak neotřesitelné, že je nemohou zviklat ani žádné pravdivé prostředky vědy, tím méně pak svědectví vpravdě božských zjevení.
Zato ostatní náboženství jsou vybudována na písku, ze sena a slámy lidských výmyslů nebo ďábelských podvodů a nejsou schopna odolat ani útočícímu přívalu vědeckých důkazů, jež jsou jako záplava, ani ohni Božích výroků.

J. A. Komenský

Proč a jak více generací spolu?

Rozhovor s bratrem kazatelem Dobroslavem Stehlíkem

S rodinou bydlíme v domě, který byl vybudován téměř před sto lety. Můj tatínek měl tehdy rok, kdy se jeho rodiče jako potomci pobělohorských exulantů v roce 1925 nastěhovali do tohoto domu. V poslední době svého života sepsal, kdo a kolik osob a ve které době v tomto domě bydlelo. Je to zajímavé až překvapivé...
Ty, bratře Dobrouši, už také lecos pamatuješ. Byl jsi řadu let kazatelem a také jsi pracoval v civilním zaměstnání. Každá doba byla jiná a umožňovala lidem dosáhnout určité životní úrovně. A také každý člověk nebo rodina je jiná. Buď žije více skromně, nebo chtějí mít větší komfort. Někteří lidé si to cíleně plánují – například tím, že staví nebo rekonstruují větší (dvougenerační) dům, aby tam bydleli společně. A jindy je to nutnost, protože nemají na to, aby bydleli sami. A tak třeba jako začínající manželé využijí nabídku rodičů (nebo i někoho staršího ve sboru) ke společnému bydlení. Nebo nás někdy k tomu přivedou i majetkové poměry v širší rodině.

Kulturní, sociální i náboženský život v biblické době nám je poměrně vzdálený. Najdeme však v Bibli doporučení, příklady a inspiraci pro vztahy mezi generacemi včetně společného bydlení i pro dnešní dobu?

Společenský, kulturní, politický i náboženský život v době starozákonní, ale i v době Ježíšově či době počátku církve byl bezesporu jiný, než je v dnešní době. Jiný byl ve středověku, ale jiný než dnes byl i v době mládí našich rodičů. Ke značným změnám došlo i v průběhu mého života. A přece od samého počátku existence lidstva zde byli muži a ženy, rodiče a děti a jejich další potomci. Tohle je navzdory tradicím a názorům neměnné. Když dovolíš, začnu od Adama - nejen obrazně. Již v první kapitole Bible čteme: *Bůh stvořil člověka... muže a ženu je stvořil* (1M 1, 27). A v následující kapitole je napsáno: *Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem* (1M 2, 24). To je Boží řád pro člověka – pro lidstvo – od samého počátku, tedy daný Bohem už před prvním hříchem. Na tyto texty se odvolává i Pán Ježíš, když mluví o manželství (čti Mk 10, 10, 2–12). Muž a žena jako doživotní svazek muže a ženy, tedy manželství, to je základní jednotka lidstva podle Božího řádu. Všechna další společenství jsou buď navazující (rodina, to je rodiče a děti) nebo odvozená (např. troj či více generační rodina, rodiny sourozenců atd.). Nechť nám neunikne jeden důležitý princip: tím je opuštění svého otce i své matky jako východisko pro vznik manželství podle Božího řádu. Tedy osamostatnění se v rovině vztahové, ekonomické, náboženské a pokud možno i bydlení. I když je jmenován muž, v podstatě se to týká i ženy. Takovou ženou, která opustila své rodiče a sourozence a odešla odvážně za budoucím manželem, byla např. Rebeka (čti 1M 24. kapitola).
Tam, kde není tento Boží řád respektován, často dochází k problémům. Příklady můžeme najít v Bibli i v současnosti. Toto osamostatnění neznamená přerušení všech kontaktů s rodiči, případně sourozenci, nebo neúcty k rodičům, ale takhle dochází ke vzniku nové jednotky, již nezávislé na dosavadním svazku s rodiči.
Je dobré si také uvědomit, že ještě v nedávné minulosti žila většina rodin na venkově ve svých domech či zemědělských usedlostech, zatímco nyní většina lidí žije ve městech, a to především v nevelkých panelákových bytech. Společné bydlení více než jedné rodiny je téměř nemožné. Změnil se i způsob komunikace. Audio nebo video hovory nahradily řadu osobních kontaktů.

Může společné bydlení více generací přinášet problémy, může to mít své negativní stránky, svá úskalí?

Jak už jsem uvedl, základní dobrý princip je osamostatnění se manželů, a to od samého počátku. To je potřebné bez ohledu na to, zda bydlí ve společném bytě s rodiči nebo jsou od sebe vzdáleni třeba stovky nebo více km. Extrémní případ je ten, kdy manželé bydlí každý u svých rodičů. Je to vůbec manželství? Novomanželé nepotřebují mít od začátku perfektně vybavený byt. Pokud v mimořádném případě musí bydlet nějakou dobu společně s rodiči, případně i sourozenci jednoho z nich, přesto by měli být od rodičů odděleni, to je, měli by být samostatnou, novou jednotkou a rodiče by neměli do jejich manželství mluvit. V takovémto případě to však je pro obě strany velice náročné. Novomanželé by měli mít pro sebe alespoň maličký pokojík, pokud možno se samostatným vchodem, a rodiče by tam měli vstoupit jedině na pozvání jako hosté. Nezapomeňme, že rodiče, zvláště pak matky, jsou citově navázáni na toho svého syna, na tu svou dceru, kterého jim ten druhý odvedl a ten jejich se jim odcizil nebo je dokonce opustil. Rozumově se rodiče dokonce radují, že se jejich syn oženil nebo dcera vdala, ale každodenní setkávání se, zejména ve společné domácnosti, jim znemožňuje se od toho svého plně odpoutat. Zpravidla tím trpí staří i mladí. Snadno dochází ke konfliktům, zvláště pokud některý z rodičů je výraznou osobností v domácnosti. Cožpak ta mladá přivdaná paní, byť sebemilejší, by se neměla pokorně učit od zkušené hospodyně, která jí vychovala svého syna a podřizovat se jí? Podobně muž od svého tchána. Proč také ne? Ale zlé jazyky často mluví o zlé tchyni, i když snachu přijala jako svou dceru... Ale i tchán může být problematický. Jako biblický příklad si uveďme Lábana (1M 29. až 31. kapitola). Jenže problém může být i na straně mladých (viz Abraham a Lot - 1M 13. kapitola). Podívejme se i na rodinu Izákovu, ani tam to ve společné domácnosti příliš „neklapalo“. Dokonce málem došlo k bratrovraždě na základě „dobré rady“ matky (čti celou 27. kapitolu 1. knihy Mojžíšovy).
Na rozdíl od minulosti je v dnešní společnosti řada rozvodů. Žel, nejsou výjimkou případy, že rozvodům napomáhají rodiče některého ze svých dětí, protože se domnívají, že jejich dítěti je ubližováno. Bydlí-li v jednom domě, nebo dokonce ve společné domácnosti, je to o to nebezpečnější.

Je tedy společné bydlení jen špatné? Není vhodné, aby mladí bydleli společně se svými rodiči? Nemá to i kladné stránky?

Ten základní problém není v tom, zda mladá rodina bydlí ve společném domě či bytě s jedněmi nebo druhými rodiči nebo bydlí někde daleko, ale v tom, zda se mladí zcela osamostatní. Začínající manželé se potřebují společně sblížit, najít společné stanovisko, společně řešit, jak budou vychovávat své děti. Již snoubenci by si měli vyřešit svůj vztah k Pánu Bohu, priority života, do kterého sboru budou společně patřit, jak se oprostí od závislosti na rodičích a podobně. Jako samostatná nová jednotka (manželé, rodina) potřebují najít společný vztah k rodičům nejen jednoho, ale obou manželů. Svým rodičům mají umožnit se oprostit od starostí o ně. To společná domácnost dostatečně neumožňuje.
Blízké bydlení však může být užitečné pro obě strany. Jsou situace, kdy mladí potřebují pomoci např. s hlídáním dětí, ale i postupně stárnoucí rodiče potřebují občasnou pomoc. Tedy, oddělené bydlení neznamená zpřetrhání kontaktů a případnou pomoc. Úcta k rodičům patří rovněž k základním principům Božího řádu a neruší se vznikem nového manželství či nové rodiny.
Je potřeba počítat i s tím, že rodiče zestárnou natolik, že budou potřebovat nejdříve občasnou, později i pravidelnou pomoc. Dokud je to možné, budou staří rodiče rádi bydlet sami a budou se snažit co nejméně zatěžovat své děti, které již mají své rodiny. Je však běžné, že některý z rodičů vážně dlouhodobě onemocní nebo ovdoví a samostatné bydlení nezvládnou či nezvládne. I ten, který zůstane sám, potřebuje alespoň malé svoje soukromí, i když potřebuje také pomoc. Má-li takové místo v bytě či domě, kde bydlí někdo z jeho dětí, je to jednodušší, než když to je daleko. Navíc, zpravidla vnoučata mají dobrý vztah ke svým dědečkům a babičkám a pro ty je možnost se s nimi setkávat velkým potěšením v jejich stáří, kdy postupně ztrácejí své umírající vrstevníky. Osobně rád vzpomínám na svou babičku, která ovdověla před mým narozením. Měla svůj pokojík ve společném bytě. Ta mi v mém předškolním věku vyprávěla biblické příběhy a já jsem si je nejen zamiloval, ale i vyprávěl několika našim sousedům, jak sami později vzpomínali při setkání se mnou. Za základní výchovu dětí jsou ovšem odpovědni rodiče, a to nejen podle zákona, ale i podle Bible.

Někdy může jít také o společné bydlení rodin smíšených, co se týká jejich víry a vztahu k Bohu. Třeba k tomu dojde tak, že „mladí“ uvěří v Pána Ježíše a žijí nový život s Bohem, a ti „staří“ žijí bez Boha nebo jsou přímo zarytými ateisty. To může být pak třeba větší problém. Jak to vidíš ty i ze svých životních zkušeností jako ten, kdo byl řadu let kazatelem?

Pokud jde o samostatné rodiny, tak to příliš velký problém být nemusí. Pokud bydlí společně, dříve či později by se měly od sebe oddělit, a to i s ohledem na výchovu dětí. Jestliže mladí uvěří, měli by být pro rodiče dobrým svědectvím. Někdy na jejich dobré svědectví života uvěří i staří. Těžší je to tehdy, jestliže v manželství a rodině ateistů uvěří jen jeden. Obstojí-li příkladem života, může, ale nemusí získat postupně i celou rodinu. Pokud ano, je to veliká Boží milost, nejen zásluha toho věřícího! Uvěří-li někdo svobodný, ale dospělý v ateistické domácnosti, má možnost se s rodiči (rodinou) dohodnout, případně odejít. Složitější to je v případě nezletilých, za které rodiče ještě odpovídají podle zákona, i když i nezletilí mají právo věřit či nevěřit. Potřebují-li nevěřící staří rodiče pomoc, jistě jim ji mladí, kteří uvěřili, neodmítnou.
Základní Boží řád je dobrý pro všechny lidi, nejen pro věřící.

Není to všechno příliš složité? Dá se to velmi stručně shrnout?

Základní jednotkou společnosti je rodina, to jsou manželé (muž a žena) a jejich děti. Ti, kteří vstupují do manželství, se mají od svých rodičů i sourozenců osamostatnit.
Bydlení ve společné domácnosti přináší zpravidla více problémů než výhod a nejednou manželství narušuje. Jsou však situace, kdy je užitečné či nezbytné (např. kvůli péči o staré, nemocné rodiče). Zpravidla je výhodné, když rodiče a rodina některého z jejich dětí nebydlí v těžko překonatelné vzdálenosti.
V průběhu života se možnosti i potřeby mění a tomu je dobré přizpůsobovat i otázku bydlení. Osamostatnění se manželů od rodičů neznamená konec úcty k rodičům a zpřetrhání všech kontaktů s rodiči a širší rodinou (např. se sourozenci a jejich rodinami). Pomoc může být vzájemná, v různých oblastech.
Již novomanželé by si měli být společně vědomi, že budou mít nadále společné dvojí rodiče.
Situace jsou natolik rozmanité, že je potřeba je řešit podle potřeb, podmínek i možností – a jde-li o věřící, zejména s modlitbou a Boží pomocí. Nezapomeňme však, že ani věřící nejsou dokonalí.

Rozhovor připravil Miroslav Jersák

NÁDEJ

**Pozerám sa na to, ako žijem,
ako zápasím s tým či oným,
ako sa mi nepáči to či ono,
ako trpím chorobami tela i duše,
ako...**

**A zabúdam...
Zabúdam pozerať na to,
čo príde.
Zabúdam na Tvoj sľub, Pane,
že kto Tebe verí,
nemusí sa báť,
že každý, kto Tebe,
Pane Ježišu, verí,
má otvorený prístup tam,
kde nebude s čím zápasiť,
kde nebude s čím nesúhlasiť,
kde nebude žiadna choroba,
bolesť,
strach...**

**Pane,
pomôž mi nezabúdať na to
najdôležitejšie.
A to je, že:
V nebi budem vidieť Tvoju tvár.
V nebi budem podobná Tebe.
V nebi budem žiť naveky...**

A to je najkrajšia nádej dnešného dňa...

Jarmila Rečníková

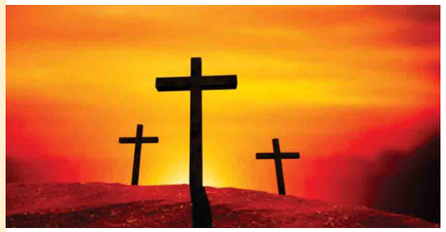

Žijeme v Boží milosti

Tématem prvního letošního čísla Zpravodaje BJB byla úžasná otázka k zamyšlení nebo touha po vizi... „STO LET PŘED NÁMI?“ Při čtení jednotlivých příspěvků mě tato otázka vedla k opětovnému přemýšlení nad Boží milostí v tom minulém století. Boží milost, která byla rozlita nad námi jednotlivci, našimi rodinami, sbory i celou církví. Ptala jsem se: „Pane, bude Tvá milost nad námi i těch dalších sto let? Co pro nás chystáš?“ Věřím, že při čtení prvního čísla Zpravodaje BJB 2020 nikoho z nás ani v tom nejtajnějším koutku mysli nenapadlo, čemu budeme za několik dní čelit. Prošli jsme různými zkouškami minulého století. Válka, komunistický režim i nástrahy nečekané demokracie. Obstáli jsme jako Boží děti? Můžeme jen děkovat a chválit našeho laskavého Pána a Boha za ochranu, vedení a milost, kterou vidíme při ohlížení se na těch uplynulých STO let. Jistě se i dál s modlitbou zamýšlíme: Pane Ježíši, bude Tvá milost trvat i dál? Nebo už brzy přijdeš? Při několika posledních setkáních se sestrami z výboru jsme společně přemýšlely, modlily se, jak překlenout, jak spojit, nebo čím navázat na to dobré z minulých let v naší práci a jak jít a pracovat dál. Možná to znáte i osobně, každý ve své práci. Někdy se musíte jakoby od něčeho odrazit, abyste mohli začít pracovat na něčem novém. Nechci psát o tom, co plánujeme. Chci se podělit o to, co z toho naplánovaného je už za námi. Z čeho čerpáme radost, povzbuzení, i jistotu Boží blízkosti každý den, ve všem, co děláme. Rozhodly jsme se, že nejlepším odrazovým můstkem je vděčnost. Vděčnost na modlitbách tomu, který je původcem, zdrojem i dokonavatelem všeho, co koníme, našemu Bohu a Nebeskému Otci. Ale vděčnost i těm, kteří se dříve než my nechali oslovit Pánem Ježíšem a použít Duchem Svatým k službě. Oslovily jsme naše milé sestry

– manželky kazatelů v důchodu a sestry – vdovy po kazatelích. Nabídli jsme jim možnost společného setkání. Víme, že některé jsou hodně staré, jiné nemocné. A tak jsme s radostí uvítaly telefonát sestry Františky Hrůzové. Když s nadějí a touhou v hlase sdělila, že jí zdravotní stav nedovoluje zúčastnit se setkání, ale že by ji potěšila naše návštěva, ani chvíli jsme neváhaly. Domluvily jsme se na nejbližším možném termínu a v pátek 21. 2. odpoledne jsme sestru navštívily. I když má sestra Františka už mnoho let zdravotní problémy, čekala nás na prahu svého bytu se širokým, radostným úsměvem. Navštívily jsme ji jen několik dní před oslavou jejích 80. narozenin, ale z jejího nadšeného, oduševnělého projevu nebyl poznat její věk, ani únava. Naopak, bylo poznat, jak miluje Pána Ježíše. Povídala o životě služby na sborech, kde byl její manžel kazatelem, s vděčností mluvila o své dceři, která ji už roky opatruje, a s láskou mluvila o svých vnoučatech i malém pravnoučkovi. Bylo pro nás povzbuzující vidět a slyšet sestru Františku radostně děkovat Pánu Ježíši za každou maličkost života. Ani slovem si nestěžovala na svou nemohoucnost, ba naopak. Vyprávěla o tom, jak mohla v nemocnicích opakovaně vydávat svědectví o Pánu Ježíši. Na návštěvu jsme šly s myšlenkou, že jedeme potěšit nemocnou sestru. Odcházely jsme však s vědomím, že jsme víc dostaly, než přinesly. Milá sestro, děkujeme Pánu Ježíši za tebe i tvůj život,

který jsi dala do služby Pánu. Ať ti žehná a vede tě i v dalších dnech a letech, které ti ze své milosti přidá.
Dovolím si přidat osobní zkušenost z těchto posledních dní. Snad bude na povzbuzení a uklidnění pro ty z vás, které tíží obavy a strach v těchto dnech karantény a různých omezení. Pracuji jako porodní asistentka a zrovna první den nařízení vlády o omezení pohybu osob jsem měla noční službu. Přivezli nám těhotnou paní s horečkou a kašlem. Ochranných pracovních prostředků bylo málo. „Budou až od pondělí." Ten víkend jsme museli vydržet s tím základním, co je běžně na oddělení. V noci, při ošetřování nemocné, jsem ve své mysli prošla myšlenkami od otázek proč..., hněvu, strachu o sebe i o svou rodinu doma, až po uklidnění, že náš dobrý, dokonalý Nebeský Otec o všem ví. Krom jiného jsme paní v noci odebrali odběry a odeslali. Nějakou dobu to trvá, protože vzorků je hodně. V těch začátcích bylo dost nepřesností a zmatků. Ale sdělili nám, že výsledek bude během následujícího dne, což byla sobota. Proto jsem ráno zavolala manželovi, že nepřijedu z práce domů, zůstanu v bytě u syna, který byl zrovna pracovně mimo republiku, do doby, než mi kolegyně zavolají výsledek odběru. Trochu jsem spala, trochu přemýšlela, modlila se a četla Bibli. Máme opravdu úžasného Boha. Jeho Slovo je živé a účinné do každé životní situace.
A já si ten den mnohokrát opakovala verš z 2. Timoteovy 1, 7. „Bůh nám nedal ducha strachu, ale ducha síly, lásky a rozvahy." Rozvaha – zdravý rozum? Ano, chtěla jsem ochránit svou rodinu před nutností karantény, kdyby paní byla pozitivní. Síla – odvaha? Ano, s Boží pomocí půjdu do práce i další dny a budu sloužit a pracovat s láskou. Beze strachu a obavy o sebe i život a zdraví své rodiny. Děkuji Pánu Ježíši, že je se mnou každý den, na každém kroku. O co klidnější, radostnější dny můžeme prožívat my, kteří Ho známe. A tak si to nenechávejme pro sebe. Rozdávejme Boží pokoj všude kolem sebe i v těchto dnech omezení, zmatku a nejistoty. Pán je blízko. A tak mějme touhu, aby byl blízký nejen nám, kteří Mu patříme, ale skrze nás i těm, kteří Ho ještě mohou poznat.

Mimka Koblischková, březen 2020

Rok 1920

Minulý rok jsme si na společné konferenci v Litoměřicích připomínali události roku 1919, především konferenci ve Vavrišově a založení „Bratrské jednoty Chelčického". (I když musím připomenout, že tento název, navržený bratrem Josefem Novotným, se používal spíš v Čechách a na Moravě, na Slovensku a na Podkarpatské Rusi se dále používal název „Bratrská jednota baptistů".) Nechci se ovšem věnovat událostem roku 1919 ani názvu naší Jednoty. Možná bude zajímavé podívat se o rok později, na rok 1920, tedy na události staré přesně sto let. Ani tento rok totiž nebyl nevýznamný pro naši Jednotu.
V roce 1920 se konference Jednoty konala opět na Slovensku, a sice v Klenovci. Budeme-li číst zápis z této konference, dočteme se, že na ní byl zjišťován aktuální stav počtu baptistů v tehdejším Československu. Nešlo o statistiku pro naše vnitřní potřeby, ale pro účely úřední, a sice o podklady k jednání o korporačním právu. O co se tehdy jednalo? Už víme, že vznik samostatného Československa nepřinesl zásadní změny právních poměrů mezi církví a státem.
I když 29. února (v přestupném dni přestupného roku) 1920 přijalo Národní shromáždění novou Ústavu Republiky československé, převzal nový stát zákony Rakousko-Uherska. Takže i když nová Ústava, pokud šlo o otázku lidských a občanských práv zaručovala svobodu osobní, právo shromažďovací a spolkové, svobodu učení a svědomí, svobodu projevu mínění a svobodu náboženskou, svobodu vnějšího náboženského projevu bez ohledu na to, zda věřící patřili k církvi státem uznané či nikoliv, hovořila o rovnosti všech vyznání před zákonem a zaručovala, že státní moc nebude zasahovat do církevních záležitostí, staré poměry ve vztahu baptistů ke státu se nezměnily a zůstaly zachovány i po vzniku Československé republiky. A to i přesto, že jedna z myšlenek tehdejšího prezidenta Masaryka, pokud jde o otázku vztahu církve a státu, byla velice blízká naší církvi a Masarykovy názory na postavení církví ve společnosti si byly v mnohém blízké s názory baptistů. Politické a společenské poměry po vzniku Československé republiky však nedovolily jejich realizaci. Důsledkem pak byla skutečnost, že po celou dobu tzv. První republiky nedošlo k uspokojivému vyřešení právního postavení baptistických sborů ve státě, ač se o to obě strany několikrát snažily, Přestože Masaryk prohlašoval: „Jakmile domůžeme se politické svobody, bude prvým naším krokem rozluka církve od státu. Náboženství musí býti jako Husovi věcí svědomí a ne politiky."
A tak platilo i nadále to, co napsal redaktor „Posla pokoje" (Jindřich Novotný) v roce 1905: „Pohlížíme-li na naše zákony ze stanoviska náboženského, shledáváme, že úmysl v zákonech naznačený je: Prospět náboženství a nikoho neutlačovati. Tyto zásady jsou ale na mnoha místech nejasně, neurčitě a neúplně vyjádřeny, což má za následek rozličné obtíže, zejména pro církev zde zákonně neuznanou. Způsobují se tím mnohé těžkosti, nepříjemnosti a výlohy občanům, hlásícím se k církvím těmto. A přece jsou to lidé, jak právě stát míti chce. Totiž lidé nábožní. V církvích státně neuznávaných přijímají se za členy právě jen lidé věřící, kteří vedou křesťanský život. K čemu klásti překážky v cestu lidem, kteří jsou positivně věřícími křesťany v biblickém smyslu?"
A tak nadále, vlastně v celém období 1. republiky a vlastně až do roku 1949 přežíval rakousko-uherský model, kdy existovaly církve státem uznané a církve státem neuznané. Ty neuznané musely komplikovaně hledat právní ukotvení své existence. Jejich činnost byla například zaštítěna nějakým spolkem. Spolky však nesměly vyvíjet náboženskou činnost. Požadavek „korporačního zákona" vyjadřoval dobře baptistický postoj žádající, aby stát zákonem upravil nediskriminačně postavení všech korporací (právnických osob) vzniklých společenstvím osob, a tím zajistil právní jistotu jejich existence a činnosti. A protože i současná právní úprava církevních poměrů je pro některé subjekty diskriminující, a protože tento letitý požadavek československých baptistů dosud nedošel naplnění, byla otázka vztahů církve a státu a požadavek korporační předmětem jednání i dalších konferencí Jednoty. V této souvislosti bude možná zajímavé zmínit událost ze začátku roku 1920: 7. března, v den narozenin prezidenta Masaryka, byl zaslán ministerstvu školství a národní osvěty dopis, kterým byla požadována *„poctivá a důkladná rozluka církve od státu"* podle vzoru ostatních pokrokových zemí, podle slibů pana ministra a závazků pana prezidenta Masaryka (jak přímo v dopise bylo uvedeno). Církev žádala především o zrušení § 121 Ústavy, *abychom nebyli bráni „jako bezvěrci aneb nepřátelé náboženství, ale jako křesťané, přívrženci Bratrské jednoty Chelčického, větve světového svazu baptistů, který čítá přes 10 milionů příslušníků v nejpokročilejších státech."*
Na říjnové konferenci v Klenovci se projednávala i další zajímavá otázka, a sice vztah naší Jednoty ke „Svobodné reformované církvi", která žádala o spojení s námi.
V rukopisu zápisu z jednání konference je možné se dočíst, že tento návrh byl zamítnut, protože „na některých místech nás poškozují". Je to jistě velice zajímavá poznámka, když víme, že Jindřich Novotný, první kazatel naší Jednoty, byl původně kazatelem právě v jeho době nově založené Svobodné reformované církve a že jako její kazatel studoval čtyři roky na misijním ústavu v St. Chrischona ve Švýcarsku a absolvoval také teologická studia na Free College v Edinburku ve Skotsku. A kromě jiného byl Jindřich Novotný dlouholetým přítelem kazatele této církve Františka Urbánka, který mohl být i jeho „pojítkem" k prezidentu Masarykovi.
Pochopitelně se v tomto roce konalo – kromě klenovecké konference – i mnoho dalšího, významného pro naši Jednotu. Mohu zmínit například jednání BWA (Baptist World Alliance – Světového svazu baptistů) v Londýně v červenci toho roku.
Kromě zástupců BWA se jednání účastnili také zástupci zahraničních misijních výborů a zástupci baptistických jednot jednotlivých evropských zemí. Účastnili se pochopitelně i zástupci České baptistické konvence z USA, kteří se na základě výzvy BWA rozhodli vyslat do Československa misionáře – tak přišel v roce 1923 do sboru ve Vysokém Mýtě čerstvý absolvent teologických studií bratr Brdlík s manželkou a později ho následoval i bratr Josef Shereda.
Na setkání v Londýně se hovořilo kromě jiného o finančních potřebách evropských zemí zničených válkou. Finančními otázkami se zabýval i James Henry Rushbrooke, generální tajemník BWA. Tento bratr přijel nedlouho po londýnském setkání do Prahy a spolu se zástupci naší Jednoty se sešel s prezidentem Masarykem, aby s ním hovořil o finančních a právních otázkách, týkajících se naší Jednoty. Jednalo se o zdanění podpory, kterou posílali američtí baptisté baptistům v Čechách, a dvojího přístupu k těmto záležitostem – jiný přístup zákonů k církvi katolické a jiný k naší Jednotě.
V uvedeném roce probíhala i mnohá jednání ohledně vzdělávání našich kazatelů. Většina z nich v té době studovala na Onckenově semináři v Hamburku (dnes v Elstalu). Bratři toužili po vlastním semináři a určitou naději pro ně představovaly návrhy, představené na londýnském sejití. Bratr kazatel Tolar po návratu z Londýna informoval klenoveckou konferenci následovně: *„Praha má slíben seminář a baptistickou univerzitu slovanskou"*. Ano, taková byla představa bratra Rushbrooka. Vybudovat v Praze teologický seminář pro slovanské studenty z východní Evropy. My dnes víme, že k realizaci tohoto záměru nedošlo, ale bratři a sestry naší Jednoty s velikým úsilím a modlitebním nasazením založili náš český baptistický seminář. O důvodu jeho založení řekl jeden ze zakladatelů Dr. Jindřich Procházka: *„Chováme přesvědčení, že každý člověk a každá společnost, organizovaná jednotka, existuje proto, aby vyplnila určitý úkol, který si více méně uvědomuje. Avšak tento úkol je přesně určen z hlediska věčnosti. Proto i hnutí baptistické sleduje svůj úkol podle Božích plánů. A seminář československých baptistů se stává významným pomocníkem tohoto hnutí"*.
A na otázku, proč máme mít vlastní seminář, odpověděl kaz. J. Novotný: *„Proto, abychom vyzbrojili charakterní, opravdové a duchovní, Bohem povolané lidi ke službě evangelia. Proto, že vychováváme svůj bohoslovecký dorost v liniích baptistických, a to na domácí půdě."* Jde sice o událost roku následujícího, ale začátek snahy o vybudování semináře je starší a jistě v mnohém ovlivněn i výše zmíněnou představou bratra Rushbrooka.
A protože od samých počátků Jednoty byl kladen důraz na přípravu nejen kazatelů, ale také misijních pracovníků a dalších služebníků v církvi, byl již v roce 1920 uspořádán kurz pro kazatele a služebníky v Rokytnici. Je úžasné, že tradice „kurzů kazatelů", sahající až do dnešních dnů, slaví již sto let.
Co se ovšem v Londýně projednalo a uskutečnilo, byla *„pomoc pro chudé a siroty a misijní pracovníky, pro Nedělní* školy, literaturu, *jakož i na stavby sborových domů."* Veškerá pomoc nebyla pochopitelně realizována hned v roce 1920, ale finanční prostředky z tříletého podpůrného fondu a z prostředků baptistů z USA a západoevropských zemí pomohly například i Dětskému domovu v Podhořanech – zde se jednalo především o finanční prostředky „Woman's Baptist Foreign Mission Society", v práci misionářů a kolportérů, při stavbě či dostavbě některých modliteben, při vydávání literatury.

Konference 100 let spolu

Ovšem ani v této službě naše Jednota nečekala ani nespoléhala jen na zahraniční pomoc. Musím zmínit např. diakonickou práci sboru v Roudnici nad Labem, dnes stanici litoměřického sboru. Služba pod názvem „Sociální péče" byla založena v pojednávaném roce za účelem péče o vdovy a sirotky a lidi postižené nejrůznějším neštěstím – jak stojí ve zprávě o založení. A také už několik měsíců sloužila brněnská Tabita, v jejímž čele stál bratr kazatel Otakar Frič, dříve misionář v Kamerunu.
Již na konferenci v Klenovci se hovořilo o tisku a o literatuře.

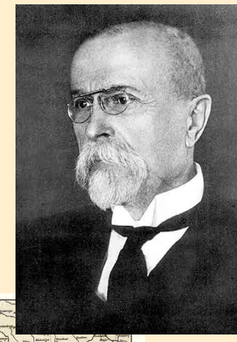

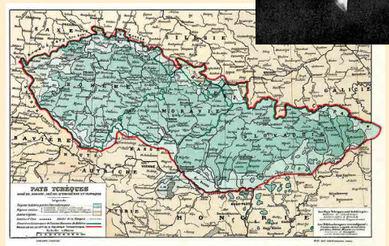
T. G. Masaryk 1925 a mapa Československa pro mírovou konferenci v Paříži 1919

Jednota měla svůj časopis „Rozsévač" a od roku 1920 byl vydáván do roku 1926 roční kalendář „Chelčický". Proto konference jmenovala redakční radu, která měla kromě Rozsévače rozhodovat o všech publikacích Jednotou vydávaných. Členy redakční rady se stali František Kolátor, Josef Novotný, Jindřich Procházka, Jan Říčař, František Dostál, Tomáš Macháček, Juraj Stanko, Michal Marko a Karel Vaculík jako odpovědný redaktor. Protože důležitou součástí bohoslužeb byla služba pěveckého sboru, byly pro pěvecké sbory vydávány zpěvníky. První takový zpěvník vyšel již v roce 1904. V roce 1920 vydal bratr kazatel Karel Vaculík jako přípravu pro *Jásavý chvalozpěv* 88 sborových písní, rozmnožených na opalografu.
Začínala jsem informací o tom, že na konferenci v Klenovci se hovořilo o aktuálním počtu baptistů v českých zemích. Takže touto informací mohu i končit: „Bylo tehdy konstatováno, že Jednota má 24 řádně organizovaných sborů, 26 vlastních bratrských domů, pravidelně pracuje na 132 místech, má 14 bohoslovecky vzdělaných kazatelů a 11 pomocníků kazatele, bohoslužeb se zúčastňuje více než 9500 lidí (včetně dětí a „kandidátů", tedy těch, kteří přestoupili z katolické církve v rámci přestupového hnutí „Pryč od Říma") v Čechách, na Moravě, Slovensku a Podkarpatské Rusi. Dále bylo součástí baptistického hnutí 700 Slováků v Maďarsku, 700 Čechů na Volyni a v Polsku, počet členů se od roku 1910 zdvojnásobil."
A co říci závěrem? Na začátku jsem hovořila o těžkostech, které Jednota měla, ať už způsobených právními vztahy nebo finanční situací po světové válce a rozpadu monarchie. Ovšem i v těch nejtěžších obdobích církev pracovala a rostla. Díky Pánu!

Slavomila Švehlová

Sukulent

Je to rostlina, která umí shromažďovat ve svém těle (stonku nebo listech) vodu, která jí umožňuje přežít i velmi dlouhá období sucha. Jedna taková obyčejná rostlina mě oslovila. Nakonec, proč ne? I Ježíš říkal, podívejte se na lilie, jak jsou krásné, učme se i od nich. O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby proste s vděčností Bohu (Fil 4, 6). V naší modlitebně jsou čtyři velká okna a sluníčko se tam opírá tak, že tam žádná rostlina nevydrží. Právě proto nám zahradnice doporučila sukulenty. Musím napsat, že se jim tam opravdu daří. Mají krásně zelené listy a v ozdobných květináčích doplňují interiér. Když přicházím, vždy si jich všimnu.
Hned vedle květináče na okně je položená papírová krabička. Naší mládeži velmi záleželo na tom, aby se vyrobila. Uvědomovali si, že něco takového nutně potřebujeme. Sama o sobě není nijak zajímavá, ale má neobyčejný užitek. Navrchu víka je otvor a do něj se vkládají jména všech lidí, kteří dříve chodili do našeho sboru. Je to taková „modlitební krabička za ztracené". Je nám líto, že již mnoho lidí není mezi námi. Modlíme se za ně v modlitebních řetězcích, aby našli cestu zpět. Neprosíme o návrat jenom do sboru, ale hlavně k Bohu. Modlitební krabička se nikdy neotvírá, jména jsou uvnitř a Bůh o nich ví. Každou neděli, když ji vidím, znovu na všechny ty lidi myslím. Jak velmi se nás to dotýká, myslím, že opravdu bojujeme za ztracené.
V souvislosti s tím, že jenom kousíček dál stojí květináč s naším sukulentem, si říkám, je to vše tak podobné. Ani ti, kteří jsou zapsáni v krabičce, nemají hojnost, jsou na duchovní poušti. Nemají kde brát tu „živou vodu", proto jsou slabí a nechávají se vést okolnostmi. Znovu patří světu a tomu, co on jim dává. Neuvědomují si, že vlastně strádají. Poznali Boha, ale opustili ho, nejsou mu vděčni, a proto patří mezi ztracené. Náš sukulent nás překvapil, nedávno vykvetl. Nikdy jsem neviděla tuto květinu kvést. Kvete nádherně bíle, takové malinké kytičky ve tvaru hvězdiček. Když jsem to uviděla, měla jsem z těch kvítků velikou radost. Ze všech těch čtyř květináčů kvete jenom ten, vedle kterého je naše modlitební krabička se ztracenými lidmi. Není to zvláštní? Vždyť mají stejnou péči?
Prohlížela jsem je všechny, na všech oknech, ale ani jeden neměl ani náznak po květech. Radovala jsem se proto, že v tom vidím naději. Možná se mi divíte, ale naděje vždycky zůstává. Opravdu mohu věřit, že se nemodlíme zbytečně, ale Bůh o těch lidech ví. Zrovna tak, jak září bílé hvězdičky na suchomilné rostlině, tak se mohou v Boží naději tito lidé znovu navrátit. Stále se za vás všechny modlím a při každé své modlitbě se raduji (Fil 1, 4).

Dana Jersáková

Zranil tě někdo?

„Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhání a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám" (Ef 4, 31–32).

Nezahořkni, raději odpusť
Nikdo se během života nevyhne častému zranění. Někdy ti lidé zasadí ránu i záměrně, jindy k tomu dojde náhodou. A účinek, jaký to na tebe bude mít, vyplyne z toho, jak budeš na zranění reagovat. Odpustíš-li, můžeš vyrazit na další cestu životem a nalézt pokoj. Pokud ale zahořkneš, může ti jedno zranění zkazit celý zbytek života. Zjistíš, že hořkost je bumerang. Vždycky se vrací a zraňuje víc, než kdokoli z lidí. O tom, jak je zahořklost ničivá, mluví jeden z prvních křesťanů – Pavel. V listě do sboru v Efezu říká: „Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhání a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám" (Efezským 4, 31–32).
Zahořklost, to je jed. A protijed? Odpuštění. Pavel radí, aby ses řídil příkladem Boha, který ti odpouští v Kristu.
Existuje někdo, vůči komu jsi mohl zahořknout? Chlapec nebo děvče z dřívějšího vztahu? Šéf? Bývalá manželka, manžel? Jeden z rodičů, nebo snad tvé dítě? Některý učitel, soused či kamarád? Dovol Ježíši, aby z tebe vypláchl tu zahořklost. Řekni si: „Ne – já tomu člověku raději odpustím." Nech se Bohem osvobodit od hořkosti a dej ve svém srdci prostor laskavosti a soucitu.
Když Ježíš své následovníky učil, jak se modlit, pověděl jim, aby říkali: **„Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům" (Mt 6, 12).** Tím je v podstatě řečeno: „Pane, odpusť mi tolik, kolik já odpouštím každému jinému." To je tvrdé kritérium! Budeš-li se jím však řídit a odpouštět lidem právě tak, jak chceš, aby bylo odpuštěno tobě, pomůže ti to držet se od zahořklosti na hony daleko. Možná jsi zažil opravdu hluboké zranění. Třeba si myslíš, že odpustit z vlastní síly je pro tebe nemožné. Proto potřebuješ Ježíše Krista.
Pouze Boží moc může nahradit nenávist láskou a osvobodit tě od zahořklosti, která je možná následkem hlubokých zranění.

Rick Warren

Jediná istota

„Neboj sa, veď som s tebou, neobzeraj sa, veď ja som tvoj Boh, posilním ťa a určite ti pomôžem, veď ťa podopieram spravodlivou pravicou." *(Iz 41, 10)*

Dnešná doba vyvoláva strach a obavy. Aj veriaci ľudia si kladú rôzne otázky a v srdci im hlodajú pochybnosti. Doprostred našej úzkosti a obáv volá na nás Boh: *„Neboj sa, nehľaď ustrašene!"* Zdôvodňuje to rôznymi odvahu dodávajúcimi slovami: *„Ja som s tebou!"* Boh bude s nami v skúškach, v chorobe, v strese aj v samote. On je jediná istota. *„Ja som tvoj Boh!"* Stvoriteľ a Pán má o nás celkom osobný záujem. Ani tá najnepatrnejšia vec tvojho a môjho života Mu neunikne. Chce byť v každej situácii tvojím a mojím Bohom, ktorý sa o teba aj o mňa stará. *„Posilním ťa a určite ti pomôžem."* Všemohúci Boh nám dá silu, aby sme obstáli v ťažkých situáciách, aj by tie situácie stáli pred nami ako vysoké bralá. Prevedie nás cez ne podľa svojej vôle.
„Určite ti pomôžem, veď ťa podopieram spravodlivou pravicou."
Náš milujúci nebeský Otec nás drží v náručí ako matka svoje dieťatko, aby nás neľahké okolnosti života nezlomili.
S takýmto Bohom sa naozaj nemusíme báť!
Dôverujme Mu!

E. P.

Nová kniha

Brněnská tisková misie vydala knihu „KDE JE BŮH V DOBĚ KORONAVIRU?".
V této ne příliš rozsáhlé, ale svým obsahem velmi úderné knize, autor John C. Lennox, profesor matematiky na univerzitě v Oxfordu, přezkoumává současnou krizi ve světle různých světonázorů a ukazuje, jak nám v ní křesťané po celém světě pomáhají najít nejen hlubší smysl, ale také spolehlivou a pevnou naději, které se lze přidržet. Kniha vyšla v českém překladu pouhé dva týdny po jejím uvedení na knižní trh ve Velké Británii.
Formát 110 x 178 x 6 mm, brožovaná, 64 stran, cena 79 Kč.
Knihu objednávejte u vydavatele: Brněnská tisková misie, Smetanova 9, 602 00 Brno nebo na telefonu 545 224 253, dále na e-mailové adrese: btm@btm.cz nebo na www.btm-eshop.cz

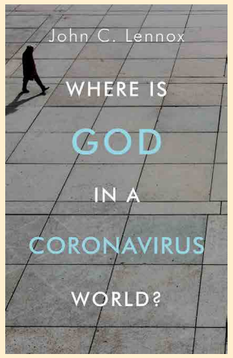

Prosba dnešných dní...

Drahí čitatelia a priatelia časopisu Rozsévač/Rozsievač.
Situácia, ktorú spoločne v našich bratských krajinách prežívame posledné týždne, je pre nás všetkých nová a plná zmien, ktoré vlády v Českej aj Slovenskej republike robia pre ochranu občanov a nášho zdravia v snahe obmedziť riziká nákazy vírusom Covid-19.
Príprava časopisu, pod vedením šéfredaktorky sestry Marie Horáčkovej a predsedu Redakčnej rady br. Jána Szőllősa, má svoj presný harmonogram prípravy, spracovania, tlače aj termíny doručovania.
Časopis, po redakčnej príprave textov a prerokovaní obsahu každého čísla Redakčnou radou, už vyše 25 rokov graficky spracováva a tvorí br. Anton Vrana v Bratislave, ktorý tiež kompletne zabezpečuje aj realizáciu výroby v tlačiarni, dodanie výtlačkov do expedičnej spoločnosti a celú koordináciu. Časopis je od roku 2014 upravovaný podľa koncepcie br. Jána Boggera z roku 2013, ktorú prijalo ešte predchádzajúce vedenie redakcie a Redakčná rada. Vonkajšiu stranu obálky pripravuje posledné roky sestra Lýdia Bodnárová. Napriek snahe a skorým termínom spracovania aj dodania do tlače sa číslo 4/2020 pre oneskorenú expedíciu a prevoz do Českej republiky (spôsobenú problémami s pracovníkmi v expedícii) dostalo adresátom s oneskorením. Veríme, že pri veľkej snahe pripraviť číslo 5/2020 a ďalšie čísla čo najskôr a dodať ich do expedície s veľkým predstihom bude doručenie už v poriadku.
Nakoľko je situácia v našich krajinách zložitá a nevieme, aký bude vývoj v budúcich týždňoch, chcem Vás všetkých požiadať o modlitebnú podporu a vo chvíľach problémov o pochopenie...
Pokiaľ nám to okolnosti dovolia, budeme sa snažiť niesť posolstvo časopisu Rozsévač/Rozsievač aj naďalej a veríme, že jeho obsah bude stále požehnaním pre jeho čitateľov.
S prianím Božej milosti vo všetkom a na každý deň.

A.V.

Dodaná inzercia

Recenzia

Kristína Royová: STANIŠA

Známá spisovatelka a křesťanská pracovnice Kristína Royová (1860-1936) pocházela ze slovenské velmi kulturní a panslavisticky zaměřené evangelické farářské rodiny. Když se starší sestrou Máriou přijaly Ježíše Krista jako osobního Pána a Spasitele, věnovaly se ve svém rodišti Staré Turé sociální a osvětové práci. Vznikl zde abstinenční spolek Modrý kříž, diakonský spolek Vieroslava, sirotčinec a také starobinec nazvaný „Dom bielych hláv". Obě sestry psaly též texty k písním a Kristína vynikla rovněž jako autorka knih pro děti (například „Ako kvapôčka putovala") i pro dospělé, které pak za komunistické totality obíhaly ve starých vydáních i v samizdatu jako evangelizační literatura. Většina jejích starších prací počínaje prvotinou o osiřelém pasáčkovi „Bez Boha na svete" má poměrně jednoduchou zápletku a zachycuje už vymizelý kolorit někdejšího slovenského venkova, přesto jsou tyto knihy pro svůj silný a jasný křesťanský důraz stále užitečnou četbou a po listopadové revoluci vycházejí i v českých překladech.

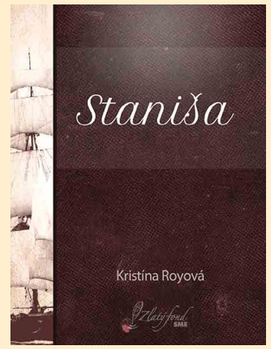

Pozdější autorčin román Staniša z roku 1928, který v českém překladu Ludmily Hallerové vydal Křesťanský sbor Ostrava-Kunčičky v roce 2016, má v její tvorbě zvláštní postavení. Odehrává se již za masarykovské republiky a to z většiny rovněž na Slovensku, zčásti však i v tehdejší Jugoslávii a prostřednictvím vyprávění též v protestantské Americe. Tematicky je mnohovrstevný, zahrnuje vícegenerační rodinnou kroniku, detektivní zápletku i milostný příběh hlavních postav a krom autorčina v celé její tvorbě přítomného důrazu na evangelizaci cestou praktické lásky a oběti se vyrovnává i s problematikou zhoubnosti okultismu (za tento nový rozměr své tvorby vděčila Kristína Royová přátelskému vztahu s německým pietistickým autorem, farářem a evangelistou Ernstem Modersohnem) a též s problémem stavovské pýchy jako překážky šíření evangelia.
Titulní hrdina románu, mladý lékař z Ameriky, který si z ohleduplnosti k situaci těžce zkoušené rodiny svých vzdálených příbuzných na Slovensku dočasně vyměnil identitu a natrvalo i jméno s jejich synem, přerůstá svým vnitřním i vnějším zjevem, obdarováním a mnohostrannou službou až v symbolickou postavu s kristovskými rysy. Celý příběh je velice čtivý, hluboký a současně svěží – a skutečnost, že se v něm tehdy již téměř sedmdesátiletá spisovatelka dokázala od určitého stereotypu své starší tvorby povznést k novým obzorům, může sloužit jako ilustrace biblického výroku „tvé mládí se obnovuje jako mládí orla" (Žalm 103, 5).

Ivana Kultová,
členka sboru BJB Cvikov

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 07/8 2020 – ...Prečo a ako dať deťom slobodu?	Uzávierka 5. 5. 2020
Číslo 09 2020 – ...Prečo poskytnúť domov nechceným deťom?	Uzávierka 5. 6. 2020
Číslo 10 2020 – ...Prečo nezabúdať na rodičov (predkov)?	Uzávierka 5. 7. 2020

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

JAZVY LÁSKY

Elena Böhmerová

Zostávajú navždy.
Tam niekde hlboko,
v srdci i v duši.
A bolia... Dlho.
Keď ublíži ti láska.
A čím viac miluješ,
tým hlbšie sú jazvy.
Keď ublíži ti láska.
A nezahoja sa tak ľahko.
Niet žiadnej tabletky
na ich odstránenie.
Ó Pane, len Ty jediný
si vieš s tým poradiť.
Len Ty máš balzam hojivý,
čo každú ranu utíši,
čo každú bolesť zahojí.
Je to Tvoja Láska, Tvoja krv,
veď ňou si vymazal každý môj hriech,
to ona mi dušu zbielila ako sneh.
To Ty si išiel na smrť, na kríž.
A trpel si bez slov, za mňa.
To Ty moje jazvy zaceľuješ!
Aká úžasná je Božia Láska.
Nezaslúžená. Milostivá.
Nepodmienečná, odpúšťajúca.
A zadarmo.
Ďakujem, môj Pane!

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Milan Uhrin, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš. Foto: © Román / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.